

ناول

بختیالی

عبدالقادر مجرم

خپرونکی : هیواد ادبی یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کتاب پیژندنه

بختیالی

د کتاب نوم

عبد القادر مجرم

لیکوال

عبد القادر مجرم

کمپوزر

۲۰۱۴

د چاپ کال

۹۰۰۰

د چاپ شمېر

۱۰۰ روپۍ

په

Email/ qmuqym@yahoo.com

MOB: 03023809538

د ليکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي يې ولي وکړل
- لويه لار ده څوک به راشي
- مينه مروره شوه
- دوی هدیره نه لري
- (بختيالی) همدا اثر

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چي کتابونه يې ناچاپه پراته وي. د چاپ
وس يې نه لري

عبدالقادر مجرم

پښه بختیالی پوري ژوند خپلي دنگې ونې پند
وجود، بناهسته تگ اوور کړی وو، رمضان خوهم د دې پښه
دنگه ونه، پند وجود، بناهسته تگ مټين شو چې ويې غوښته

رمضان خپله هستي، نېستي، ملکېت تر اولې بنڅې د
ناروغۍ پروخت جار کړو د پلار، نیکه ور پاتې مخکه يې
توله د بختیالی پښه ولور کي د دې پلار ته ورکړه، کله چې يې
بختیالی را واده کړه

يو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال له لوري پښه کې
لوېدلې وې پښه هغو کې هم ده دوو خونو سر و نه پټ وو چې پښه
يوه کې لا تر اوسه دروازه نه وه د دريمې خونې دېوالونه
پوره وو، خو پر سريې نور هيڅ نه وو يو شاتير پر پروت وو
چې دېرو لمړنو او بارانونو تک سپين اړولی وو، چار پېره
دېوال يې يونيم گز جگ چې سريې د بارانونو او بو ورسره وړی
وو، د سرای دروازه يې د سهېل پښه لور وتلې وه.

څلور گزه مخته د ملکداد د خونو شا را لگېدلې وه د ملکداد د
هرې خونې د شالور ته يوه يوه غټه موری درلوده چې دانارو

نری، نری لبنتی یی پئ کپی نیولی وې چې درمضان د سرای د
ختیخ هم د لو پدیخ له لوری دده خه مخکه پرته وه.
دا چې رمضان بی له دې سرای او پئ دې سرای پوری مخکی
بل هیخ هم نه درلود خکک یی د بل مزدوری او بزگری ته ملا
تړلی وه

بختیالی د پری ورخی ورته وویل "زه به هم پئ کبنت
کرونده کپی کار در سره کوم" خود ده «هو» پر خولئ نه راتله، دا
چې کبنت له کوره د پری و و خکک دی و پری و چې داسی نه
وی بختیالی ته خوک پئ لاره کپی و در پری یا لاس ورواچوی
پئ شرمونوبه می و شرموی.

رمضان بختیالی ته د مرستی اجازه نه و رکولو وجه هم دا
وه.

بختیالی هم پوهیده چې مېره می د داسی سوچ سپری نه دی
چې "بختی دې له خپلو خاوندانو سره پئ کروندو کپی مرسته نه
کوی" دا پوهیده چې "خلگ ټول گوته پئ غابن ما ته جبران
جبران گوری"

یوه ورخ خو لاداسی هم وشو چې خو خوانان پئ لاره کپی یو
خای سره ناست وو، کله چې بختیالی پئ لاره تېریده یوه ور
پسې رغ کرو "له نظره مه شی" دې یی هیخ جواب ورنه
کرو. پئ تلو تلو کپی یی پر دا خندل دوی خواران خه خبر دی
چې دې د خان هغه عیب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
بنکاره بنایست "توهین کوی".

داسي به هم نه وو چي ددي ٿولو به نيت خراب وو ، ڊهر به شاهد پڻ ددي نيت پڻ لاره کي ناست وو چي داماخڻگر اوبو ته ڇي دتگ ننداره به ڀي وکرو ددوي پڻ نيت به خداي خبر وو ؟ .
دي ڇڪه پروانه پڻ ڪوله چي ودي ته خپل بنائيسه تگ له وختونو وختونو معلوم وو او هم ڀي دا يقين وو چي داخلگ زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره ڀي کوي .

پڻ ددي ڊول ڇو ڪلونه تهر شول ، اوس نو بختيالي ددو و ماشومانو مور وه ، يو سري چي دي پڻ دا ڇو ڪاله نه وو ليدلي لکه ددي لهورزي ."

چي ددي دمپه دميراٿ خواره زوي وو " اوس اوس له جهله راغلي وو .

له دي سري ددي ڊهر يد راتلو لکه دملڪداد چرسک تل به ڀي پڻ لاره کي ناست وو ، يوه لوپشت قد ، نري وچکي مخ ، زڙ لوي غانبونه ، تارتار ڀيره به ڀي بنه پڻ تهلونولي وه (ڊهره غوره ڪڙي) چي چوغي سترگي به ڀي ترور ڇو پوري پڻ رنجو توري وي .

چي دابه ورنزددي شوه ده به پر غور ڊلاس کنبه بنودو پڻ لور ڀرغ به ڀي ڪاڪري غاري وويلي

لگوي ڊپنبونو ڪان

خواره سي غرق دڪو خوانان

پڻ نوڪان وهي لمن

لاره زڙ غارگي دڇاؤلن

بنائسته دي ولنگ پڻ بوره

هـ کپنی راځي اوبسوله

دې ته به هغه مثل ورياد شو "زړه په داسي ځای کې دی چې لمر
يې نه دی ليدلی" کله کله به يې له غاړو سره سره نور هم څه
نه څه وويل

"ستاد لاسه خوزما خوب تبستېدلی دی تل مې ستا اند پېښنه
وي....". خو څو ورځي يې پوه کړی سړيه ولي داسي کوي خپل
کار کوه د عزتمني کورنۍ يې مه د خپلي کورنۍ عزت اخله،
مه زما او زما د مېړه نيت سره بده وه، که د کلي خلگو و
لېدلې بيا به ته په خلگو کې په کومو سترگو گرځې او زه په
کومو او يا زما مېړه وليدې؟

سړي سر نه خلاصوو، ډېره يې سترې کړه، يوه ورځ يې مېړه
له کوره ښار ته لاړ خاڼي يې د د باندې وتونه وه، غټو کې
ناسکه "لور زرينه، زوی خاڅان" ته يې وويل که (انا) چېري
پوښتنه کوله ورته "وياست او بو ته لاره راځي" وړوکی زوی
يې په غېږ کې واخيست په خفاسته له يوۀ او بل دېوال سره د
ملکداد تر کوره ورغله دايې د مېړه د ميراث خواره کور و
چې دې کله هم په سترگونه وو ليدلی د ملکداد له ښځې چې
يې پوښتنه کوله، دهغې پر څنگانه يې پروته ډوډی، تر مخ
يې د شلومبو که کونجی لیده.

پوښتنه يې ځيني وکړه "برېښمين چېري دی" (ملکداد)
د ملکداد ښځه چې د شلومبو کونجی ته يې لاس وراچاؤو "په
هغه خونه کې دی"

بختیالی، چې پرونی یې پر مخ سما وؤ په هغه خونه ودر دنته
شوه

ملکداد چې یره پنبه یې پر هغه بلنه اړولې زه "نبت ته
پروت سپینی غټی تسپې یې په یوه گوته اړولې پتکې یې پر
بل بالنبت ورته پروت ووده د پتکې د پر سر کېدلو هڅه
کوله چې را پورته شو پتکې یې پر سر کا وؤ "بختیالی، ته او
زموږ کور؟" له روغېره پس

بختیالی، له شرمه کښته کتل ناسته وه ډېر د زړه په زور یې
د زوی کېسه ورته وکړه.

ملکداد د مسخرو په ډول له وړې خندا سره ورته "وویل زړه
به یې در سره غواړي"

بختیالی چې دده لخوا د پرونی خاک نیولی وود پرونی هغه
خاک یې په غاښو کې تینگ ونيوو خپل ماشوم یې په غښ کې
واخیستو ولاړه شوه، له ډېره تهره یې سر د دروازې له
چوکاټه وواهه.

ده په کټ کټ وخنډل "زه به یې پوه کړم".

په لاري یې له خانه سره فیصله وکړه چې پلار او زوی سره
خبر دي په دې بله ورځ چې اوبو له لاره، د کلي بنځو ورپورې
خنډل، ټوکې یې ورسره کولې "خواره شې ته یې څه پروا کوي
لېوړزی دي دومره پټ حق راست دی ټول ماڅیگر په لاره کې
درته تېر کړي".

بختیالی، چې په لاس رسی، کښوله له (څا) یې اوبه راکښلې، کتکت و یې خندل، "دی هم غواړي چې د رمضان چل ورسر وکړم".

یوه بله ښځه چې کلیواله او همخولې یې وه، د پوزي چارگل یې سما وؤ "له هغه سره دي څنگه چل وکړی؟".

بختیالی، چې له (څا) راکښلې اوبه په گوډي کې تویولې په کېسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زه نه وم غوښتې، یوه ورځ په غره کې په مخه راغلی ما او مور بوتې کول، دی به نو هم خود په یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، په تلو تلو کې یې تر شا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کښېنستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل، زه او مور روانې شوو، دی تر هغه وخته پر هغه ځای ناست وو، تر څو مور په کېرېدې دننه شوو.

ما بنام دی هم راغلی زموږ کېرېدی ته ودرېدو، نارې یې کړې "مسافر یم د اودس اوبه که موراکړې؟".

اوبه مو ورکړې، پلار مې پر کورنه وو، شپه یې وکړه، سهار یې مورکې، ته دا کېسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکې راکړې وای؟" زه نه وم خبره چې دی او بابا له ما نه پته کې تر ډېره سره نزدې شوي دي. له هغې ورځې پس چې به زه له کېرې، راووتم په هغه لوربه مې وکتل سړی به پر هغه لور ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پری پر اوږه کړو د بوټو په بهانه له کوره را ووتم، سړي ته ورغلم لاس مې له خولې ورته واخیستو ته شرم

نه لري سهار راسي پر دي خاي کنبهنې تر ما بنامه د چا
په عزت کې نه يې د خلگو عزتونه اخلي " سړي خندل
سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړي سم دستي را
وغورځېدو ماته يې لاس را واچا وو، ما هم غېږ وړباندې
وگرځوله، دی زما له زوره تاخبره وو، خوارکي مې ومخکه
ته کړې، په هغه له کوره راوړي پري مې ټينگ وټاړه، زه
کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبري له
اورېدو سره سم خرڅي وغورځاوه.

"پر خوله لاس ونيسه چې وبل چاته وه نه ووايې، زموږ له
دې سړي سره خبره روانه ده تا ورکوو "زه حقه جبران
کنبهنستم دلته نو پر گودر ټولوناستو بنځوپه کت کې
خندل

يو بلې ته ويل خوري تر اوسه مو اورېدلي دي چې يوې "
بنځې سړي غوڅار کړې دی دا ټول خو يې هوس وچ کړې."
بختيالی چې د (څا) رسۍ را خلاصه کړه دوی يې کنبهنولي
چې تاسو يو گړۍ پس راپسي راسي زه دی گورم که وو
بختيالی چې راغله دی په لاره کې ناست وو دې گوډی پر
لورې کنبهنسوی دده په خوا ورروانته شوه "دده زړه د
خوشالي ټوپونه شروع کړو چې کار جوړ شو "دا چې ور
نژدې شوه ته شرم نه لري د وورې ورسۍ ته يې لاس کړو.

څوک چې شرم نه لري له هغو سره بختيالی داسې کوي
چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وگرځوله ومخکه ته
يې کړې هغه را اخیستې رسۍ يې پر واوروله ټينگ يې

وتارۀ راکش یې کړې د لاري منځ ته دې خپل گوډی پۀ سر
کړې روانۀ شوه دده زورونۀ، زاری وې، د خدای د پاره
خلاص مې کړه څوک به مې ووينې بیا مې توبه ده داسي به
نۀ کوم یو گړی وروستۀ شاته پاته بنځو د دې پردروغو
خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه؟ چې پۀ لاره کې یې
چرسک تړلی ولیدو ټولې حیرانې شوې.

چرسک پۀ خپل زور او چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې
و بنځو ته زاری شروع کړې د خدای د پاره خلاص مې کړی.
بنځوله ډېرو گپو پس خلاص کړی بیا چې بۀ هر وخت بنځو
ولیدی ور پسې نارۀ بۀ یې کړه "بختیالی چرسک هغه دی
"وايي خبرۀ چې ترننه غاښه ووځي ترننه غرۀ اوړي سوکه
سوکه د چرسک پۀ تړلو د کلي نراو بنځه ټول خبر شو او
هم د چرسک مور او پلار

بختیالی سهار وختي ولي جامي پتکي . سدري ورکړه
رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.

بختیالی ژر ژر خپل لمونځ وکړو ماشومان هم را وینښ شو
په بستره کې یو ، بل ته خپل په نکړیڅو سره لاسونه ښکاره
کول.

دې تودې (گرمې) اوبه ، یو لوي تال راواخیستو پر خپله
لور یې ریغ کړو.

زړینې ته را پورته شه زه دي د (انا) سر ور پرېولم ته به
اوبه پر اچوې زړینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس
یې له نکړیڅو پرېولو.

خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبه یې په لاس ورکړې
دې خپله خواښې په غږ کې راپورته کړه وړوکې لور یې
اوبه پر تویولې سر یې ورپرېولی ښې پاکي جامې یې په
واغوستې شا وخوا یې بالنستونه ورکړو کښې یې نوله.

د خواښې تر خوله یې د لفظونه دا یې را وتو چې هسي دا
په پوهېده "رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی
نن د لوی اختر ورځ ده .

چي د بختيالی او خوانبې خبري ختمبدي درمضان توخي
 شودننه راغلی د مور ږ منخلي سر، پاكو جامو ډ پر خوند
 وركړو دا هڅه يې وكړه چي د خوانبې په حق راسته نږور په
 غېږ كي تېنگه ونيسي پر تندي يې مچ كړي خوداسي يې
 ونه كړو خپل واړه يې په سترگو شو.

د خپلې له كنبو سره سم يې پر مور غېږ وگرځوله مورې
 د اختر دي مبارك شه.

بختيالی ته يې مخ ورو واړوو بنڅې "د اختر دي مبارك شه"
 له زرينې سره يې په لاس د اختر مباركي وكړه
 خپل واړه واړه زامن يې په غېږ كې پر يو، بل ځنگانه
 كنبنول بختيالی پياله وركه كړه.

رمضان له ورې خدا سره سره په خواږه نظر وركتل "بنڅې
 چای خو مې په ماجت كې وخورې"

بختيالی چي په نكريڅو سره لاس كې هگۍ ورمخته كړه.
 ته دا پياله درپورته كړه يوه هگۍ به هم ورسره وخورې."
 رمضان چي يې هگۍ له لاسه نيوه "بنڅې هگۍ دا هلكانو
 (ماشومانو) ته وركړه." ماشومانو په يو ږغ وويل بابا مات
 يې راكړه، بابا ماته يې راكړه

رمضان چي هگۍ سپينه كړه نيمه يې يوه نيمه يې بل ته
 وركړه كه يې څه هم مور هسي خوله خوځوله دوی ورسره
 پوهېدو چي دا وای.

"رمضان زويه اختری خو به دي كړي وي كه څه هم د
 په غوږ بڼه نه اورېدو رمضان يې غوږ ته خوله ورنزد

کړه ، نه موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ وای ته
 به دلته په بستره کې ناروغه راته پروته وې "رمضان بیاد
 مور په خبره له څو واړه پس پوه شو "زویه له یو چابۀ دی
 په پورکاوؤ"

رمضان موري "اوس خو بهخي له پورو د سر تر ښکړه شوم
 څوک پورنه راکوي" دلته یې له توخي کولو سره سا سمه
 شوه په اوله خبره یې پوه شو.

"زویه چې بختیالی راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ
 ده ، زړه مې ډېر ښه شوو چې نن به پر وور پخه (ښه)
 وخورې د خولې خوند به دي په ښه شي هغه ته وای اختری
 مې نه دی کړی ، خبر گاوندیان به برخه راوړي په هغه کي
 به دینې خاشه وي بختیالی لوري چي رایې وړه په مالگه
 یې ښه تروه کړه د خولې خوند به مې لږ په سم شي"
 رمضان نور څه کولای شو بس (اوف) به یې کړو ، د مور به
 یې وارنه وو لوري یو چا برخه نه راوړه؟.

بختیالی "نه موري چي رایې وړي زه یې دستي در پخوم"
 ته بې غمه شه د گاوندیانو برخې وځنډې دې (ناوخته) شوې
 . دوی د مور پوښتنو دومره سترې کړو چي اخیر یې په
 لویه ښیره په ژړا شروع وکړه.

بختیالی ورنژدې شوه "سریه په ژړا یې سرته سره ورځي ،
 داسي به وکړو ، چرگ خولو هغه به ور حلال کړو (ښه) به
 یې پر وور ور پخه کړو دایې په خوند څه پوهېږي؟"

رمضان د بختيالی پنه خبرو لږ ډاډه شو سترگې يې له اوبښكو پاكي كړې زرينه ته يې اشاره وكړه دواړه سوكه وو تو پلار او لور دواړه په چرگ پسي خغاستو. بختيالی خواښې ته ناسته وه، د همسايه ماشوم برخه راوړه. بختيالی ته يې وويل "تروري (ينه) هم پكښې ده مور مې ويل دا به پر وور پخه كړي، دوی اختري نه دی كړی، زړه به يې ورته كېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر يې وور بل كړی پر (ينه) يې مالگه واچوله پر وور يې كښېښوله هغې ته ناسته وه، لور و مېړه يې له خوا او خاطره وتلي (هېرشوي) وو، چې د لور يې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سراي تردروازې ورتله لور يې دروازې ته را ورسېده پرونی يې په لاس كې وو په ژړا كې بېرته وگرځېده هله مورې بابا (خا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې كړې دواړه (خا) ته په خغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (خا) ته، هغه (خا) چې د ياغي شنو كوترو د اوسېدو ځای وو، ترهغه د (خا) پر غاړه لېونۍ گرځېدې.

ترڅو چې كليوال يو يور اتلو د چالاس په وينو سره، د چا په وينو سره چاره په لاس كې، چا د يو پر توگ برسېره بل اغوستی، د چا برخې په لاس كې كه هرڅو يو له بله پوښتنه وكړه چې څه ډول (خا) ته ولوېدو له (خا) يې څه غوښت؟ يوه زرينه خبره وه هغه په چغو سر وه لكه لېونۍ پر (خا) چار پېره گرځېده چې كليوالو د شنو ياغي كوترو همسايه رمضان مېرزا وكنو ماجت ته يې يو وړی يو غټو كی زوی ورسره لاړ.

دا او لور کور ته راغلي خون له دوده (لوگي) داسي ډکه وه چې
بېخي سترگو ديدنه کاؤ، ورر کي زوی يې ژړل دې هغه را
پورته کړی په غېږ کې يې نيولی وو، اوبسکې يې په ماشوم
کې توييدې لور يې د خوني د وره پرده پورته کړه چې دود
(لوگي) کم شو دې خوا بڼي ته وکتل تر خولۀ يې ځگونه راغلي
وو، دې ماشوم بېرته کښېښوی خوا بڼې يې را پورته کړه خولۀ
يې ورپاکه کړه اوبۀ يې په خولۀ کې سوکه سوکه وراچولې
چې څه يې سا سمه شوه هغه (ينه) يې وپوله په خولۀ کې يې
ورکوله چې کله به يې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه به يې
کوله دوی به ورته وويل مورې وتلی دی راځي. تر هغه ورځي
چې دا يې هم په رمضان پسي خاموشه کلي (هديرې) ته يوره.

3

بختیالی سهار وختي وور بل کسری وو، د نغري پر
 غاړه یوازي ناسته وه، خپلو ویدو ماشومانو ته یې کتل.
 سترگې یې له اوبښکو ډکې وې دا فکر یې کاو "چې نن به یې
 څوک را پورته کوي، اول خوبه یې پلار له ماجته راتله، یو یوه
 یې په ناز را پورته کاو".

زرینه له دباندي راغله "مورې! دینک کا کارا غلی".
 دینک په زرینه پسې لنډه پټه خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله
 غاړه کښېنستو.

دینک "بختیالی دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي،
 زه به رپورټ وکړم".

بختیالی چې له چائینکې سر پورته کړ، بیرته یې پر
 کښېښودو، د خپل لاس بنگرې یې کښو ته کاکا، زمور رپورټ
 یوه مانا نه لري، نه سړی وهل شوی دی نه ویشتل شوی، په (څا)
 کې لوېدی دی، دا پر دې زور ورو څوک اړوي چې تاسو وژلی
 دی".

دینک له چای پس اچولی نسوار تو کړه، نه زویه زه ودي ته
 هېران یم دومره لرې یې له کوره (څا) ته څنگه بوتلی؟

بختیالی چې د چای پیالی ډکې کړې، کنبلې بنگرې یې سره یو
خای کول "کاکا زرينه وايي چې مور له کوره ووتو د ملکداد د
چرسک نارې او اشارې یې وې چې هلته یو څوک په (خا) کې
ولويدو.

زه او بابک چې ورغلو، بابک (خا) ته سرور بنسکاره کړی ده له
شا پسي پورې واهه، کاکا زرينه مې پوه کړې ده چې پر خوله
لاس ونیسه او گوره، گوره چې دا خبره وچاته ونه کړې، پښتانه
وايي «تهز په تاخيله نه نیول کيږي» کار به له چله اخلو.
دینک چې په لاس کې خلی په وور کې غورزاوه زه خو وایم
رپورټ به ښه وي».

بختیالی په قهر او گونجې تندي وروکتل "کاکا خودرته ومې
ویل، له دې څه به کار په چل اخلو، نور وس خو زموږ نه په
رسیږي».

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن، خلاص شوی پټکی یې پر سر
پیچلی "سمه ده، لورې چې څنگه ستا خوبه ده، خو دا یوه خبره
یاد لره، پر ما چې دې هر بار پردی، زه هم په شپه تیاریم، هم په
ورځ».

چې دی ولاړېدو د بختیالی مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې
په چغو شوه، پلار یې ماجت لار، په ماجت کې پر فاتحه چې
دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور وړاوه،
پوښتنه یې ځینې وکړه "دا واقعته څه وخت پېښه شوه، او ده له
(خا) د اختر په ورځ څه غوښت؟».

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلگ رخصت شو زما د اشک
 دی، دومره وختي چې (خا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو
 هڅه یې کوله، د ده غریب خو مور ناروغه وه، یو چا به ورته
 ویلي وي چې د کوترو بنوروا یې نېمه ده.

ورځ یې پر فاتحه تېره شوه، ډوډی یې د ادم خان په کور کې
 وخوړه، د ماخوستن له لمانځه چې راغلی، له بختیالی یې
 پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس څنگه پېښه شوې ده؟" ده د اختر
 په ورځ له (خا) څه غوښت؟

بختیالی چې یې بالنس و څنگ ته کېښېښودی، کېښېسته ټوله
 کیسه یې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې! زه څه چل وکړم؟" له ما خو یې
 ورخونه یوړل:

بختیالی چې سترگې یې د مور پر خوا واړولې "بابا ته او
 مورکې صبا خپل کورته لاړ شی. په کیسه کار مه لره. زه په
 خپل کار پوهېږم، وماته ښه درک راکوي، تاسو کار مه په لری."
 "لورې! په دې زه ښه پوهېږم. چې ته تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو
 تل له ځانه سره دا وایم، کاش! دا می لور نه زوی وای."

بختیالی: "یو خو ستا لاس نه په ښلې، بل زه پر دې ویرېږم
 ماشومان را وژني."

دریم ماښام یې د مېړه میراث خوړ، ملکداد کورته ورغلی
 "بختیالی! دا ماشومان در روان کړه، در څه کورته. څه کوي چې
 له دې ورو ماشومانو سره، په دې تورو دېوالونو کې ناسته یې

هلته به دې لږ له بنځو سره خوله پرې وي، لږ به دې پام په بله شي.

دې لرگي ته لاس کړو "وزه، ته چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار به دې نه وروژلی."

ملکداد چې په غاښو کې نیولې د برېت وېښتان پرېښول "نه بختیالی، ته هسي بدگمانه شوې یې، گمان مه کوه، گمان د ایمان زیان دی."

دا ورولاړه شوه چې د لرگي واریې پر کاوه، دی ووتو. بختیالی چې خو ورځي پس ورغله سنگین ته "په ما خو ته خبر یې، مېړه مې مړ شو، بل سړی زه نه لرم، چې ستا فصل درپالي، دا فصل له یو مسلمان وراوله چې بیه یې کړي چې خومره مې حق جوړېدو هغه را کړه."

سنگین که څه هم غځېدلې پښې راټولې کړې. بیرته یې هم یوه پر هغه بله واپوله، را پورته نه شو.

بختیالی هم دا محسوسه کړه چې دی وایي زه هم یو سړی یم "سمه ده خورې، هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه یې کوله."

بختیالی که څه هم د سنگین له خوا د پروني څاک نیولی وو، بیا یې هم سنگین یوه سترگه لیده "نه نه وروړه، گوره چې ملکداد ته یې ورنه کړې."

سنگین چې د دې یوه ښکاره سترگه ته کتل "سمه ده خورې، زه به یو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړي، ستا روپۍ به وروړ کور ته دروړي."

سنگین څو ورځي پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ يې ور کړې "خوږې ستاسو فصل خو دريم پۀ څليرويشت زره بيه کړي، پۀ څليرويشت زره کې ستا دريمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختیالی هغه روپۍ ورنیولې "وروره کور دې ودان".

څلور میاشتي يې پۀ دې تورو دېوالونو کې پۀ دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم، د پنځمې میاشتي پۀ اوله شپۀ څلور، پنځۀ سپين ږيري، يو د کلې مولوي صاحب راغلوؤ، له روغپه پس مولوي صاحب له جيبۀ تسبي را وکښې، تسبي يې بيرته و جيب ته کړې چې پۀ خبرو يې داسې شروع وکړه

"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پيدا کړي يو، مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي، هغه پۀ دې چې پۀ دين د اسلام دي اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختیالی زموږ پۀ مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوښۍ وي، هغه ښځه به ضرور مېړه کوي، موږ د دې د پاره راغلي يو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختیالی چې پر خپل ويده زوی کالی سماوو "مولوي صهب! تاسو ته دي خدای خبر در کړي، دا ښۀ شو چې تاسو راغلاست، زۀ مو پوه کړم، اوس به مېړه ضرور کوم، يو خو به ځان له عذابۀ خلاص کړم بل به مې ماشومان را ساتي، خو يو څو ورځي به وماته مهلت را کوی چې زۀ سوچ وکړم، څوک زما د پاره ښۀ دی، هر څوک چې زما خوښ شو، زۀ به درته ووايم، له هغه سره به نکاح را وتری".

مولوي صاحب چي دوباره راکنلې تسپې جېب ته اچولې "بختیالی! تہ پرېدي خلگ حه کوي. دا خپل ميراث خوار دي بي واده خوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپی ورسره ډېرې دي، د هيخ کمی به ورسره نه وي".

بختیالی چې سرکښته خړولی وو، د نغري پرغاړه يې پټه واړه خلي ليکې کښلې "نه مولوي صاحب دا سپی خو بېخي نه کوم، دا زما د مېړه قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مه کوه، دا سپی دي خدای قریب کړی دی".

بختیالی چې پټه لاس کې وړه لښته، پټه جار کې وغورځوله "مولوي صاحب! نه يې کوم چې پر سر يې را وتړی لاهم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور وراوو "بختیالی ستا خوښه ده، ملکداد خو هم ښه در معلوم دی، که يې پټه رضا زوی نه کوي، سبا دي پټه زور پټه کوي".

بختیالی چې مخ يې ماشومانو ته وراوو "مولوي صاحب! پښتانه متل کوي، وايي «پر لمانځه مي ودروي تہ، وايي به يې څوک».

مولوي چې پر ږيره لاس تېراوو، سترگې يې پټه بختیالی کې وې "بختیالی مور سوال درته کوو، مه خان يې شرمی ته جوړه وه، مه دی، سبا که بدنامه شوې، بدنامي خودي دده ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو، د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پټه او سوکه، سوکه پټه لڅو پښو ورغله، د سرای

په دروازه کې، و یونیم گز دېوال ته پټه ودرېده، دوی سره
رېغېدو، خبره مجو (مجید) اکا کوله:۔

مولوي صاحب دا خبره لکه چې رینستیا ده چې دا سړی د
ملکداد زوی وژلی دی:۔

مولوي صاحب "هو مجو په دې کې شک نشته، وماته په خپله
ملکداد وویل:۔"

مجید اکا "مولوي صاحب! بیا خو پکار ده چې موږ په دې خپلو
پیرو کې توکړو چې پر نیمه شپه، د وړو یتیمانو په کور کې
ناست یو، ومور ته یې سوالونه او زاری کوو چې ته و یتیمانو
ته د پلار قاتل ور پلار کړه:۔"

مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو، موږ
وايو چې سره میراث خواره دي، گوندي دا خبره ورکه شي، په
را روان وخت کې به بیا گزگ نه کوي:۔"

مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختیالی نه ده خبره،
لکه څنگه چې په سره سینه رېغېدم، مجو که څه هم زه غلط وم
چې بختیالی نه ده خبره:۔

مولوي خیر دی خبره دي وي، پرېږدی چې څو شپې نخرې
وکړي بیا به خوشاله وي، د ملکداد زوی به کوي:۔

مجو ته خو خبر یې، د ملکداد تر مخ دېر لوی، لوی سړی نه
ئې رېغېدای، بختیالی خو هم څه بالېسته نه ده:۔

مجید اکا: "مولوي صاحب! کومه بالېسته؟"

مولوي صاحب "ولي نه دي دي اورېدلي:۔"

قام دېرېر دی دلسته نسته پرتا جنگ کوي بالېسته

ماڻيگروهي لمر تانگه پر تابالنبسته جنگبده
لچ بي مات وي دا ورغنبسته ترمرو بهه وه بالنبسته.
دي غارو و بختيالي ته دومره حوصله ور ڪرڻ چي راغله پر
بستره داسي و غخبده، لکه له دي سره چي هيڻ هم نه وي شوي،
تر سهاره پڻ خواره خوب ويده وه، سهار چي را پورته شوه،
سترگي بي رني وي، داسي بي محسوسوله لکه دا چي بالنبسته
وي.

خوشبې پس چې بختیالی یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نری وریخ) چې د کورد خونې دروازه یې کولف کړه، راووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې ځادرونه ووتل، روانه شوه. پۀ لارې چې څه لاره اسمان ته یې وکتل، وریخې بنۀ ځان سره ورکړی وو.

یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بهرته وگرځه، نن ورځ سرپچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې پۀ مخه کړو، روانه شوه.

غټوکی لور او زوی یې بنۀ وو، هغه ډېر ورکې وروردوی پۀ غېږ کې یواریوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټوکی دې پۀ غېږ کې اخیستی وو.

یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکې یې تر لاس نیولې وو، د بختیالی ورپام شو، کمیس یې پۀ غاړه وو، پرتوگ یې نه وو.

دلارې پۀ منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوگ پۀ ورپۀ پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو پۀ تگ ورسره روانه وه، ماپښین به وو چې پراخ راغه یې پۀ سوکه، سوکه تگ پرېکړی، د غره لمنې ته ورسېدو، د انا گیانو پر چینه کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دودې یې

راواخیسته، پیاز بی سپین کری، دودی بی پوری
 و خوره، ماشومان او خان بی په لپو اوبه کرو، هم بی د
 ماپننن لمونخ وکری بی بی مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډیر لرې نه وو، په تلو، تلو کې د ما
 شومانو و دې ته پام شو، ناره به بی کړه، له هغې خوا به په
 دره کې ددوی ریغ بهرته راغبرگ شو.

دا رنگه روان وو، د بابا وکورت یو مغزی (لورپه او کړه لاره)
 پاته وه، مېده، مېده، مېده شاخوکی هم شروع شو.

په مغزی ورو او بستو، د بابا کیږدی بی وپېژندله، چي ولاړه
 وه، ډیر بی زړه بڼه شو چې مېلن (د کوچیانو کلی) ته لا په کډه
 نه وه تللی.

د بختیالی د ورې خورکی زرکې چې دوی په سترگو شو،
 نارې بی کړې "مورې! خورکی راغله".

مور بی مخ له وراغله، لاس بی په اوږو وو، پر بختیالی بی
 غېږ وگرځوله، کور ته چې ورغلو مور بی تبخی واپوو،
 دستي بی چای پخې کړې، مور چې بی چائینکه را کوزوله
 "بختیالی! دا ماشومان به دې په یخ وژلي وي، وار به دي
 کاوؤ، چې ورځ توده شوې وایي بیا به راغلې وې".

بختیالی چې په خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نیولي وو
 "مورې! بس تر وس مې تېره شوه، نور مې نه شو خغملای".
 دوی ته بی چای وراوړلې، دوی چای خښلې، مور بی ښې
 نورې او سپینې غوښې په کټو کې واچولې.

ماننام ته يې بابا هم راغلی مېرې يې وڅکولې، په سيب يې دننه کړې.

له روغېره وروسته يې مور بڼه غټه کاسه، وړه ډوډۍ ور واړوله، په بله کاسه کې يې، ښې تورې او سپينې غوښې. د دې سترې ماشومان چې په تورو سپينو مارۍ شو، خوب ورغلی.

مور يې وتولو ته ځای ور هوار کړی، يو يو يې تر لاس نيوو، ځای ته يې بېول.

له هغه وروسته په څراغ کې تېل ختم شو، بابا يې بالښت ته پروت وو، د اور په رڼا کې دې ليدو چې د پتکي څاک يې په خوله او برېتو پورې منښلی.

له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې! دا ډېر وخت ښار ته نۀ يم تللی، ځکه تېل نشته".

په خبرو، خبرو کې بيا دې ته راغلی "بختیالی! دا خبره څومره حقيقت لري، ستا مېرۀ دې خلگو وژلی دی، لورې که ريښتيا ووايم، زما اوس هم يقين نۀ راځي".

بختیالی چې سترگې له مورۀ دۀ ته، ور واړولې "هو بابا زرينه ورسره وه، هغې په خپلو سترگو ليدلی دی".

بابا "دا تۀ څۀ وايې؟ لورې هغه ورځ خو هم تادغه وويل، خو زما يقين نۀ پر راتلو".

بختیالی "دوې کيسې دي بابا، يوه خودا چې ما يې زوی د اوبورگو په لار کې وتاړه بل يې زما له مېرۀ مخکۀ غوښته".

بابا: "ستا د مہرہ مخکھ خہ غواری؟، هغه خو بیہ وماتہ راکرې ده".

بختیالی: "بابا پټه کلې کې زموږ د یوه سرای مخکھ نډه، دا مخکھ ډبر اوږده او وساره لري، دده د مخکې پټه میان کې ده، دده مخکھ بیہ سره پرېکړې ده، ده دا غوښتو چې دا زموږ مخکھ دخان کړي، وموږ ته د دې پټه بدل کې بله مخکھ راکړي

پټه خو، خو واره بیہ خلگ ورته راولېږل، خو ده سودا نډه ورسره کوله.

زوی بیہ بیا چرسک، غل او بدره دی، دا خو کاله پټه جبل کې وو، چې راخلاص شو بیا بیہ دا حرکتونه کول".
توله کیسه بیہ بابا ته پټه زېرو زور وکړه.

بابا بیہ پټکی پر سر کړی، د ولاړېدو هڅه بیہ کوله "خوږې دا دی مخ لکه دسبب کښته. (توکه بیہ پرې وکړه) خو مخ به دې وربنکاره کاوؤ، چرسک شی وو، هغه د وربندارې پټه عزت خه خبر دی. چې ستا مخ بیہ لیدلی وای، بله ورځ بیہ پټه خدای که ستا پټه خوا کتلي هم وای.

ده خو دې قد و قامت، بناهسته تگ خوښ شوی دی".
بختیالی د بابا و مخ ته کتل "ملامته یم، مور خواری پټه خو، خو واره راته وویل، دا مخ مټ پټوه، دا مخ پټول به دې یو ورځ پټه یوه لویه بلا واره وي".

بابا چې څادر اغوستو: "سم يې درته ويلى دي" پښتنو کله کلا گاني درلودې؟، کله يې ښځې په پردو کې نغښتې؟، لکه دا اوس چې مورې کوچيان يو.

ټول پښتانه دا ډول ازاد خلگ وو، داسې ازاد ژوند يې وو لکه دا مورې، د اکثرو کيږدۍ وې يا يوه، يوه خونه، چې چا، چار د هوالي پېژندله نه، دا ز مورې په ډول يې ښځو کارونه کول، دا بهځي لږ وخت کېږي چې په ښځو يې مخ پټول او پرده کوي، پر کورو يې چار د هوالۍ شروع کړې.

خو اوس يې لا د ډېرو کورو چار د هوالۍ نشته، خونې يې ته په خپلو سترگو وينې.

لورې! زه اوس څه وکړم؟"

بختيالۍ چې يې خپلۍ سمولې "بابا ته هيڅ هم مه کوه، مه په دې کيسه سر خلاصه وه، مه کار په لره، نه ستا لاس په نښلي، زه پوه شوم او زما کار.

ته ځان داسې واچوه چې زه بهځي په هيڅ هم نه يم خبر". شپه ډېره تېره وه، سهار نژدې وو چې دوى ويده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ، مور يې اوبو ته.

دې صندوق خلاص کړى، دهغه سړي او بابا عکسونه يې را واخيستو، پکښې ويې کتل، هغه عکس يې پيدا کړى، چې له شاپه شنه قلم يو څه پر ليکلې وو.

ورځ تېره شوه، شپه راغله، بابا ته يې وويل "زه سبا کور ته ځم، ته يې غمه شه، که چېرې پر ما يو تکليف راتلو، زه به ضرور تاته حال درکوم".

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به یو شی پټه واخلي ، یو مږ
در کوم ، ته خو بې اوس له ځانه سره نه شي بيولای بیا به بې
زه یاشمک (شمس) ورور درولي ، ماشومانو ته به بې حلال
کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو ، چې له بابا او مورکۍ بې
رخصت راواخيست ، د کور پټه لور را روانه شوه .

ماڅيگر غټ وو ، لمر و غرسه ورتلو چې را ورسېده چې دې
وور بلاوو ، بستري بې هوارولې ، تياره ماښام شو .
ماشومانو ته بې د مور ور کړې ، پخې غوښې او ډوډۍ
ورکړه ، ستري ماشومان بې يو ، يو ويډېدو ، اخير دا هم ويده
شوه .

دویم وار بیا هغه څو سپین بږیري او مولوي صاحب
چې یو مجواکاپکې نه وو، داسې وخت ورغلو چې د
بختیالی غټو کي ماشومان ویده وو.

یوه دا، وروکي زوی په دې ډول ناست چې د وړو کي زوی سر
یې پر ځنگانه یبسی وو، ځنگون یې بنوراوو، الله الله یې
ورته کول "الله کوټ لئو دلته مۀ راځه گیدو، لالی ویده دی
په خوبو".

د مولوي صاحب د خونې په بنده دروازه کې ریغ شو
"بختیالی تا او ماشومان خو ویده نه یاست؟".

دې یو گړی غوړ ګرار کړی، دویم وار یې ریغ وپېژندلی له
"نه" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.

د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست، دوی پر
هغه ځای کښېنستلو.

له حال احواله پس، مولوي صاحب پر بږیره لاس تېراوو، په
خونه کې یې شا و خوا سره کتل، په دې چې دا نسخه دومره
دلاوره بږیري، داسي خوبه نه وي چې یو څوک په دې خونه
کې ورسره ویدېږي.

بیا یی پئه نصیحت کولو شروع و کره ، پئه نصیحت کولو ،
کولو کپی بیا د نکاح خبره وریاده کره .

بختیالی مخ ورو وراوو ، لاس یی له خولی و اخیستو "دی خو
به شرم نه لری له خدایه به نه و بربری ، تاسو خو له خدایه
و بربری ، د خدای جواب به خنگه و کپی ؟ چې دیوه ظالم
ملکداد جواب نه لری ، خدای به دا پوښتنه نه کپی درخه
وه چې دې کونډې او ورو یتیمانو ، پئه دې تورو دېوالو کپی
پنځه ، شپږ میاشتی تبری کپی ، تاسو یی یوه هم پوښتنه
و کره ؟"

مولوی صاحب جیب ته لاس کپی تسپی یی راکنسی "هو
بختیالی ملامت یو"

نن د بختیالی سترگې له خپلو ماشومانو نه راوښتی
"مولوی صاحب ! که تاسو راشی که نه شی ، پر ما داشپه و
ورخ هغه رنگه تبری ، ژروی مې دا خای چې خنگه پئه دې
دومره کلې کپی یو سنت وهلی نشته چې راشی د دې ورو
ماشومانو حال و کپی چې خه حال مودی ، یو خه پئه کور کپی
لری که نه یا خوناروغه نه یاست ، دیو ظالم له وبری ټولو
سترگې پتی کپی دی ، خو میاشتی وشوې چې زه او دا واره
پئه دې سرای کپی شپې او ورخې تیره وو ، بیا چې وارده
شی ، نه له دې خپلو سپینو ږیرو شرمبری ، نه له ما ، نه د دې
ورو یتیمانو له حقه و بربری .

تاسو که نه له خدایه و بربری ، نه د ماشومانو له ازاره ، زه هم
د مېړه هم د یتیمانو له حقه و بربریم ، دا منم چې زه یوه ښځه یم

، هیخ مې هم پټه وس نه دي پوره ، دا به وکړم ، مرگی به قبول
کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار .
نورو سپین زیرو سوالونه بس کړو ، خاموشه شول .
خود مولوي خوله نه سره ورتله .

مولوي صاحب : "ته لهونې یې چې د وړې نجلی خبرې
منې ؟"

بختیالی اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه .

"مولوي صاحب ! دا خوبه وخت ثابته کړي چې زه لهونې یم
که تاسو بې لارې ، پټه دې سر خلاص کړی ، چې پر دنیا نر
ودرېږي پټه خدای که ماد ملکداد زوی وکړی ."

دوی هم یوه ، یوه غاړې تازه کړې ، خپل ، خپل (خادرونه) یې
وځنډل ، ولاړ شول ، شپه تېره شوه .

سهار ملکداد پټه خپله ورغلی "بختیالی زه سوال درته کوم ،
داسې وکړه دا زما زوی وکړه ، ته یې ډېره خوښه یې ."

د بختیالی باری (جارو) پټه لاس کې وو ، د خونې ومخته پټه
سرای کې ناسته وه ، نه یې یوه کړه او نه بله

"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وتړې لاهم ، دا نېکي
وکړه ، مال له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه
بېزاره یم ، نه مېړه کوم ، نه یې شوق لرم ."

ملکداد چې پټه دې پوه شو چې بنځه یوه خوانه کوي ، نو یې
له خولې لاس واخیستو

"ستا څه خیال دی ، ما چې دې مېړه دومره پټه هنر وژلای شو ،
نودا ماشومان دې هم یو ، یو داسې پټه هنر وژلای شم ."

یوه خوبه دې داده چې دا ماشومان دي یو، یو داسې په هنر
در مړه کرم لکه مېړه، بله دا چې زما زوی په خوشالي وکړې
زه د زوی پر غم نه یم، پر دې یم چې ته زما زوی وکړې، که
دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک به یې نه راځي چې زموږ
پلار ده یا دده زوی وژلی دی.

بختیالی چې دده خبرې واورېدلې، باری په لاس کې حقه
جېرانه شوه او سوچونو واخیسته.

"یو خو یې زما مېړه رامې کړی او په ډاگه یې مني هم، بیا دا
سرزوری، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم
راکوي له دې زوی مېرې څخه به په چل کار اخلم."

له څه خاموشي پس یې ډېر په عاجزي وویل
"سمه ده، دوی شپې مهلت راکړه."

ملکداد "دوی نه، درې ورځې مهلت در کوم"
له خان سره یې واړه، واړه خندل، ولاړ شو.

دا په دغه شپه د دینک کور ته ورغله، ټوله کیسه یې ورته
وکړه او هغه عکس یې ورکړی پر کوم چې ایډریس لیکلی
وو.

دینک په هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما نسخه
ناروغه ده، که دې یو زردوه روپی راکړې، ډاکتر ته یې
وړم."

ملکداد خندل چې روپی یې ورکولې "هلکه داد یار
نسخه خو دې پوه کړه، که در څخه مني چې دا زما زوی
وکړي."

دەبێ لە لاسە روپی نیوی "سمە دە، تە فکرمە کوه چێ زە
لە هەغی خواراشم."

دی پە دروازە کێ و لاروو، د بختیالی د کورپە خوا بێ کتل
"مانبام تە بە راخې؟"

دە هەم د بختیالی د کورپە لور سترگې و و وارولې، پە زە
کي بې پە خپل کردار خندل "نە دوې شېبې پر هەغە خوا کوم، د
لورمې اوس کال وشو، نە زە وەرغلی یم نە بې مور، دوې
شېبې لە لور سرە کوم."

دە بېر تە مخ د دینک پە خوا واراوو، کت، کت و بېبې خندل
"هه لکه دینکە دوې وەرغې پس خوبە یا نوره وي یا نسکوره."

دینک روان شو، خپله بنسخه بېبې ډاکتر تە بوتله، د شېبې
بختیالی خپله غوتە تیاره کړه، خو واره ووتە، شا وخوا بې
وکتل، شوک نە وو، نە د چارغ وو.

خپل ماشومان بې پوه کړو "که چیري توخه در تله، پر خوله
لاس نیسی."

خان بې بنه مطمئینه کړی، ماشومان بې تر لاس و نیول، د
دېوال له سایبې سره، د خور لسم د سپوږمې پە رنا کې بې ډېر
پە چتکي گامونه بنودل چې سپوږمې بە پە و ورو کې پته
شوه، د دې بە سا سمه شوه، لکه چې وایي "اوبو اخیستی
خگ تە هەم لاس اچوي."

یو وخت بې شرنگی تر غوربشو چې تر شا بې وکتل، سپی و
سپی وو، مېرۆی بې کنبلی وو، د غارې خنخیر او مېرۆی
بې شرنگی کاوؤ.

د دې کله وېرې نغ تر خولۀ نه وتو بیا یې هم دا هڅه کوله
چې لوتې ور غورزوي، سپی وگرځي.

د محمد دین د انارو تر باغه، په باغ کې څه تگ مشکل وو،
د وښو او بوټو په وجه، ځکه څه وځنډېده.

چې دا ور ورسېده، دینک د موټر ډرائیور ډېر ستړی کړی
وو، په څه شوه، څه شوه هغه ستا ښځه.

دی نه وې، ته ما په یو بلا وخورې.

چې بختیالی و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر
ورځ شوه.

دومره په تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی
ویني، ورپسې وي.

یو زوی یې په روان موټر کې، په سپی پسې تر شاکتل چې
سپي پاته شو.

ده په ژرغوني نغ وویل "مورې! زموږ سپی؟"

دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه! دینک کا کاکا بیرته راځي،
کورت ته یې بیا یې".

په لارې هغه ښارگوټی راغلی، په کوم کې چې د دینک د لور
کور وو او هم موټر روان د دې ښارگوټي وو.

د لور کور یې له لارې وه بختیالی ته ور وښودی.

په تلو، تلو کې، و سهار ته نزدې یو بل ښارگوټي ته ور سېدو
دوی شپه په ناسته تېره کړه، ډرائیور ویده شو.

سهار چې یې لمنځونه وکړو، چای یې وڅښلې بیا یې مخه
و کړه، ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ور سېدو.

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بيا څه رنگه ځای دی ،
 څومره ډېر موټران دي پکي چې کله يې د خړه ټانگه وليده
 ، نارې کړې "ادې ادې هله وی په خړه يې گادۍ پسې کړې ده
 ، سرې پکي ناست دي"

بل چې رکشه وليده ورته حېران و چې دا بيا څه رنگه شی دی
 په درو پيو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی
 ورته په سوچ کې وو چې دا خو يې زموږ رنگه کالي نه دي ،
 لمن يې نسته ، تر شاد چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا
 رنگ په رنگه لوتي تړلې وې ، دوی پوښتنه هم نه شوه کولی
 چې دا څنگه شيان دي ، خوبس حېران دريان يې يو بل خوا
 ته کتل .

ډرائيور په ښار کې يې يو چا ته هغه ايډريس ورنښکاره
 کړی ، هغه داسې وويل "سيده ورځی ، تر هغه وخته چا ته مه
 ډرېږئ ، تر څو چې يو لوی چوک دراځي ، پر چوک له يو چا
 پوښتنه وکړی ، هغه به يې دروښايي ، ډېر مشهوره سرې دی
 ، هر څوک يې پېژني " پر چوک يې له يو چا پوښتنه وکړه ،
 هغه يې دوکان ته لاس ونيوو

"هغه مخامخ دوکان يې دی "دينک ورکښته شو ، دوکان ته
 ورغلی ، يو سپين ډيرې سرې ته يې هغه ايډريس ورنښکاره
 کړی .

هغه چې ليکلي وليدل ، يو گړۍ په سوچ کې لار ، هم په هغه
 سوچ کې يې کاغذ واړاوو چې عکس ته يې په غور وکتل ،

عڪس يي وپهڙندلي، پءُ سڀينو چشمو ڪي يي سترگي
 دينڪ ته وروارولي، پءُ وره خدا ڪي
 ”وبخنبه، بهخي ڊپر وخت تهر شوي دي، د تورڪاني د اينخر
 زوي بي؟“

ده چي د شاه جي و تڪو سڀينو وپنستانو ته ڪتل ”نه نه نوم
 مي دينڪ دي، صرف مي د اينخر لوراو لمسيان تر تا پوري
 راوستل، ماته اجازه راکره، زه خم، د ڪرايي موٽر مي
 راوستي دي“

ده چشمي له سترگو لري ڪولي ”د خدای بنده، خو پءُ بس ڪي
 به را تلاست، دومره ڪرايه؟“

له ڊپر ه سته پس، شاه جي رخصت ورو ڪرو.

دينڪ روان شو، پر شايي ورو ڪتل ”د خدای پءُ امان، نوره
 ڪيسه به بيا بختيالی درته وڪري“

بختيالی او ماشومان يي د دوکان مخته ڪنسته ڪرو، دي
 روان شو، شاه جي له بختيالی سره روغبر وڪر، د خپل
 همسايه رکشه يي را وغو بنسته، بختيالی او ماشومان يي
 ڪورته ولهرل.

ڪورته چي ورغلو، د رکشي والاد شاه جي بنسخه پوهه ڪره
 چي ”داد شاه جي مهلمانة دي، بهخي له لري راغلي دي،
 بايد بنه خدمت يي وڪري“

د شاه جي بنسخه جيينه پءُ پڻستو پويده، خو ويلاي يي بنه نه
 شوه، پءُ هر زحمت يي بختيالی پءُ خبرو پوهوله يا پوهيده.
 جيينه د بختيالی او ماشومانو ته ڊپر ه جبران هوه.

حيرانه پٽ ڏي وه ڇي ڏي پڻسٽني ڏهر ڀي ليدل ڀي وڀ ، ڊ ڀنار نه
، ڊ غرنو .

ڊ ڊي اوڀر ڊو ڄامو او لڀلو ماشومانو ته به خود حيرانه وه ،
ڇي نه ڀي ڊاسي ڄامه ليدل ڀي وه ، نه ڀي ڊاسي لڀلي ماشومان
، ماڻنام شاه جي هم راغلي ، له بختيالی ڀي ڀنه ڊ ڪور ، بابا
او ٽولو پوڻسٽنه بيا وڪڙه .

له ڊوڙي خورلو پس ، شاه جي لاس پٽ ڊسماڻ پاڪول ويڀي
خندل "بختيالی لوري! ڪه ستا پٽ ياد وي ڇي ستا بابا به
ويل ڇي يو متل ڊي (مور ڀيلمه له هوره پس پوڻسٽو) اوس
نو حال راکڙه ، تڻه او ڀنار ته له ڊي وڀو ماشومانو سره راتله؟"
بختيالی شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لسٽوني ڀي ڊ
پڪي پٽ ڊول ڊگرمي پٽه وجه ڀنوراوو .

له هغه وخته ڀي ڪيسه شروع ڪڙه ڇي ڊي ورغلي ، ڊ ڊوي پٽ
ڪور ڪڀي اوسهڊه .

پٽه غره ڪڀي ڀي سروي ڪوله ، نقشي ڀي ڇورولڀي بيا تر دغه
ماڻنامه ڇي ڊا له شاه جي سره ، ڊ ڊه پٽه ڪور ڪڀي ناسته وه .
ڄيڻي ڊ ڊي ڊ ماشومانو خايونه هوار ڪڙو ، يو ، يو ويڊ بدل ،
ٽول ويڊه شول .

شاه جي ڪه خه هم ڊ بختيالی ومخ ته ڪتل ، خو سوچ ڀي پٽه
هغه تهر وخت او ڊ ڊي ڊ بابا پٽه ڪور ڪڀي وڙ .

ڀي پاهه ڀي اوف ڪڙو ، ولاڙ شو ، پر لمانخه وڊر سڊو .
بختيالی ته ور پٽه ياد شو

”رينستيا، رينستيا، شاه جي چڙ به لمونڇ ڪاوڙ، يو خويي لاس پر نامه نٿو نيول او بل بي د خاورو تيڪي. مخته شوده.“

شاه جي چڙ لمونڇ وڪري بيا راغلي، جيني شني چاي راوڙي، پيالي بي وڙ ڪولي دٿ ڇنڀلي، بختيالي ته ڀڄندو ”زه او جينه پٺ دڙ ڪور ڪي دوه پٺ دوه يو، يو زوي لرو، هغه هم د واده او بچيانو خاوند دي، د ڇنگ پٺ سراي ڪي اوسي، يوه دي پٺ دڙ ده چڙ له مور سره پٺ دڙ سراي ڪي گلهه اوسي او بله خوبه دي دا ده چڙ دڙ ڪوڇي پٺ اخيره ڪي، زما خالي سراي دي، هغه در ڪرم، ته او خيل بچيان پڪنبي اوسي.“

بختيالي: ”ما ته هغه سراي راکه، بس زه او بچيان به پڪنبي اوسو.“

شاه جي دڙو ال ته نزدڙ شو، شا بي وهله ”سمه ده چڙ ڇنگه ته خوشاله بي، يو ڪار ته وڪڙه، ضروري هم دي، ڪه زخمونه جو روڙي، نو دا انتقام اڃستل له ذهنه ڇڙه و باسه، نور هر ڇه اسانه دي.“

شپه سهار ته نزدڙ وه چڙ دوي ٽول ويده شول.

بختيالي ته دا ڇه عجبه ٺڪار پده چڙ هلته بيخ وو. مور پٺه خونو ڪي ويددو او دلته بيا گرمي ده، د ڇلگو گرمي ڪيري.

”رينستيا، رينستيا، شاه جي چڙ به لمونڇ ڪاوڙ، يو خويي لاس پر نامه نٿو نيول او بل بي د خاورو تيڪي. مخته شوده.“

شاه جي چڙ لمونڇ وڪري بيا راغلي، جيني شني چاي راوڙي، پيالي بي وڙ ڪولي دٿ ڇنڀلي، بختيالي ته ڀڄندو ”زه او جيينه پٽ دي ڪور ڪي دوه پٽ دوه يو، يو زوي لرو، هغه هم د واده او بچيانو خاوند دي، د ڇنگ پٽ سراي ڪي اوسي، يوه دي پٽ دي ده چي له مور سره پٽ دي سراي ڪي گلهه اوسي او بله خوبه دي دا ده چي دي ڪوڇي پٽ اخيره ڪي، زما خالي سراي دي، هغه در ڪرم، ته او خپل بچيان پڪڻي اوسي.“

بختيالي: ”ما ته هغه سراي راکه، بس زه او بچيان به پڪڻي اوسو.“

شاه جي دٻال ته نزدي شو، شا بي وهله ”سمه ده چي ڇنگه ته خوشاله بي، يو ڪار ته وڪره، ضروري هم دي، ڪه زخمونه جو روڀ، نو دا انتقام اڃيستل له ذهنه ڇڻه وباسه، نور هر ڇٽه اسانه دي.“

شپه سهار ته نزدي وه چي دوي ٽول ويده سول.

بختيالي ته دا ڇٽه عجبه ٺڪار پده چي هلته بيخ وو. مور پٽه خونو ڪي ويددو او دلته بيا گرمي ده، د څلگو گرمي ڪيري.

که بيا موڊ ستاپه ځای کې يوه شپه هم وکړو، له موڊ سره روپي ډېرې دي، ته صرف و ما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تاهيڅ هم نه غواړو.

شاه جي ځاځان له ځان سره بوتلو، له بختيالی پته پته يې د کور پر سامان، څه د ځان روپي ور کړې، سامان يې راوړو. بختيالی خپل کور سم کړو.

شپه يې د شاه جي پته کور کې وکړه، په سبا له خپل کور ته دا او زامن بيا ده نوي کور ځاوندان شول.

يو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې وينې، د ښار پوخ کور، د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نه وو. مياشت تېره شوه.

يو سهار شاه جي دوکان ته تلو، د دوی پر کور ورغلو، له حال احوال کولو پس يې له بختيالی پوښتنه وکړه "د څه ضرورت خو نشته؟"

بختيالی چې د جامو له مينځلورا ولاړه شوې وه، خپل غړلی لستونی يې خوراو "نه نه شاه صاحب، د هيڅ ضرورت نشته، که چيري د يو شي ضرورت پېښ شو، ضرور به درته وایم، پر دې که صلاح را کړې چې ځاځان پر يو کار ولگوو؟"

شاه جي چې لاس پر دېوال کښېښوو "ا خو ډېره ښه خبره ده، تاله ځاځانه پوښتنه کړې ده، دی کوم کار کولای شي يا يې کوم کار خوښ دی؟"

بختيالی جي هفتي وارهه وه "هسي بي پر يو کار ولگوه، پنه مزدوري کي کله دا وو جي دا کوم دا نه کوم".
 شاه جي جي خپلي چشمي پنه سپين دسمال (جي يوه شنه ليکه هم پکنبي تيره شوې وه) پاکولي "نه نه داسي نه ده، خبرزه به سوچ پروکرم".

پنه دي بله ورخ شاه جي ورغلي، يو هلک بل ور سره وو، خاхан بي ور سره کرو "له دي هلکه سره لار شه، خو ورخي پنه بنار کي تيره کره، هلکان به وويني، خو کخه کار کوي، خو کخه کار، جي کوم کار دي خو بن شو، وماته به ووايي، هغه کار به که خبر وو، پنه صلاح شروع کرو".

خاخان لارو، خو ورخي بي له هلکانو سره تيري کرې، چا گنجي، چا صدری، چا د پلاستيک لو تي، چا نسوار خرخول، چا کاغذونه ٽولول، چا خه او چا خه خرخول، پنه خو ورخي پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکره "کوم کار دي خو بن شو؟".

خاخان جي خپله خرچنه گوته پنه غابسو کنبه کنبهله "زما د پالش کار خو بن دي".

شاه جي يوه دوکان ته بوتلو، يو وروکی صندوق، برش او پالش سوراو هم بي تور ورته رانيول.

خاخان جي له هغه دوکانه ووتو بيا بي ناره کره "پالش، پالش".
 د پالش کار بي شروع هم پنه دي کرو جي ده ته دا نارې ډپر خوند ورکاو، پالش، بوت پالش، يوسري خپلي خپلي ورکري "دارا پالش کره".

ده چي خپلي ور واخيستي، تر ډېره په سوچ كې ورته ورك وو. هغه پر يږغ كړو "هله ماشومه، زما كار دي، ټوله ورځ خوبه پردې ځای نه يم ناست".

ده د پالش ډبي خلاص كړو، پالش وركول يې شروع كړو. هغه پر يږغ كړو "هلکه يوار خو يې په اوبو صفا كړه".
 خاخان چې د هغه سړي په خوا وركول "ټولې پريولم؟".
 هغه چې د ده وركړې چپل په پښه كړو، وركول شو "نه نه، ستا اوله ورځ ده كه څنگه؟".

خاخان چې په لاس كې يې د هغه سړي خپلي وه "هو".
 هغه زړه سواند سړي خپلي په خپله ورسره پالش كړې.
 بس كار يې له هم دې ځايه زده شوو، ورځ يې تر ماښامه په ښار كې تېره كړه، ماښام چې كورته ورغلی، شپېته روپۍ مزدووري يې كړې وه.

دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو، روپۍ يې راوړلې، كله لږ كله ډېرې، يوه ورځ چې په ښار كې روان وو، نارې يې وهلې "پالش، بوټ پالش".

يو سړي ورناره كړه، دی ورغلی، هغه خپل بوتونه ورووكنسو "دا پالش كړه، ښه پالش وركړه، هسې يې په رنگه رنگه وه".
 چې په دوكان كې يې پمبه او جوړې بستري خرڅولې.
 دوه مزدوران يې دوكان تر مخ، پر پاخه سړك ناست وو، په بستره كې يې پمبه اچولې وه، په لرگو يې پكښې ټكوله.

دوکاندار له ده پوښتنه وکړه "ماشومه! داسې کور به نه وي در
 معلوم چې سپين سرې لري، زموږ کار ډېر دی، بستري به په
 مزدوري ورکوو، په کور کې به يې جوړوي."
 خاخان "هو يوه را معلومه ده، خو زه به حال وکړم."
 پوتونه پالش شو، خپلې پنځه روپۍ يې را واخيستې، روان
 شو، د دوکاندار بياله شايع شو "ماشومه! که يې چيري
 ماشين نه درلودی، مشين به هم موږ ورکړو."
 ماښام چې کورته راغلی، مور ته يې د دوکاندار کيسه وکړه
 ،مور يې ډېره خوشاله شوه
 له ډېرې خوشالۍ يې سر، سرتور کړی "شکر دی خدايه، زما خو
 دا خيال وو چې يې مېړه او بې خپلو د ژوند شپې او ورځي نه
 تېرېږي.

زويه دا خو ډېر ښه کار دی.

زه به کاره په کور کې ناسته يم، دا کار ځينې راوړه، ښه دی،
 يوه ماو د زرینې وخت پر تېروي، بل به مزدوري را کوي."
 خاخان سهار د دوکاندار ته ورغلی، يو مشين څلور، پنځه
 بستري يې ځينې راوړلې، ټول پر روزگار شول.
 ورځ تر هغه بله ټول په ښه رنگ کېدو، هم يې روپۍ پيدا کولې،
 دا ډول خاخان خپل پالش کاوه، مور ته يې بستري راوړلې،
 روپۍ چې به دوی تر ضرورت زياتېدې، هغه يې شاه جي ته ور
 کولې

يو ورځ خاخان د پالش صندوق په کونج کې کښېښوی "مورې!
 زه د پالش کار پرېږدم، په هټل کې کار شروع کوم."

بختیالی چي سترگي بي د پالش پئ صندوخ کي وي "زويه اد
هوٽل کار به گران وي، نه به بي شي کولاي".

خاخان بي کمبلي پرفرش و غخبندو،

"موري! خان به پري و گورم، که چيري گران وو، پري به بي
بدم، د پالش کار خوبيا هم شته".

بختیالی چي کمبله هواروله

"زويه! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاخان چي را پورته شو، د کمبلي پئ لورروان وو "سمده
موري! سبابه زه شاه جي ته ورشم".

بختیالی چي د هوارې کمبلي و خنگ ته کنبښسته "نه نه زويه،
زه به خپله ورخم".

بختیالی سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چي خاخان

داسي وايي "ما پئ يو هوٽل کي کار موندلی دی، زه پئ هوٽل
کي کار کوم

ستاخنګه خوبه ده؟".

شاه جي چي يوه وړو کي کتابچه بي پئ لاس کي وه "کار دي کوي

، بي کاره دي نه کنبښني، گته دي نه راوري، خو کار دي نه
پربردي".

له دي ورخي خاخان پئ هوٽل کي کار شروع کړو، د هوٽل کار که

خه هم گران ووييا بي غرمه او ماښام ښي غوښي هم ورکولي.

په اوله ورځ چي د هوٽل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولاړ

وو چي چائينکه به پخه شوه، تويده، ده به له وار خطايي د خپا

سر، سپنکی خولی له سره را واخیسته. چائینکه به یی پئه
ونیوله، له چولې به یی را ویسته.

ډېره موده یی پئه هوتل کې کار وکړو، د هوتل مالک ډېر ځینې
خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نذراغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوتل
مالک به تل دا فکر کاوؤ چې "داڅه شو؟ حساب یی هم پاته
دی، نښې دی وړی".

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووه کلونو شو، شاه جي په سکول کې داخل کړی. یوڅه وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نه وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو.

یوه ورځ خاخان له وروره سره په دې وختي ووتو، چې په سکول کې یې څو کاله وشو، یوڅه زده کوي هم، که هسې ورځي وخت تېروي.

له استاده به یې پوښتنه وکړې بیا به خپل هوټل ته لاړ شې. له مور سره په کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو. د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بستري وړلې، د موټر دتلو په وخت کې، حبیب له شاپه موټر تال شو.

موټر چې د دوی له کوڅې بله کوڅه ته گرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاڅه سرک ولگېدو چې بېخي یې اندازه ویني یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلکو ویل "یورگ یې پرې شوی دی".

د کوڅې په سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، په بل موټر کې واچاوو، هسپتال ته یې یو وړی.

خپل زوی يې بختيالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي.
هغه د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره يې بستري
اخستي وې) څه تللی وو، له شایو سکوتر والا ورغلو "په
موټر دې له شایو ماشوم ټال وو، ولېدو".

هغه هم خپل موټر بېرته راغبرگ کړو، هسپتال ته ورغلی.
چې دی ورسېدو، رام داس خپله وينه په لېبارټري کې بدله
کړې وه، په بدل کې يې د ماشوم له وينې سره سمه وينه راوړې
ود

په دې وخت کې ترسيم مسيح هم راغلی چې هم د دوی
همسايه وو، هم يې په دې هسپتال کې د صفای ډيوټي کوله.
چې هغه وينه پر ختمېدو شوه، ډاکټر نارې کړې "يو ګوډی
وينه نوره هم پکار ده".

ترسيم چې د ډاکټر له را وتوسره سم ولاړ شو "رام داسه!
د دې ګروپ د وينې يو سړی وماته معلوم دی، زه يې
راولم".

رام داس ناست وو، د ولاړېدو هڅه يې کوله "ترسيمه!
ستای وينه به بدله کړو، دی نه وي هغه سړی رانه شي".

ترسيم روان وو، مخ يې پر شارا وړاوو "دستي يې راولم".

رام داس: "درسه را به نه شي، يابه پر خای نه وي".

ترسيم: "نه نه څنگه به نه راخي".

يو ګری وروسته ترسيم خپل ورور جهدي راوست، له هغه يې
وينه وکښه، چې و ماشوم ته دويم ګوډی وينه ور جاري کړل
شود.

شاه جي، بختیالی، اوڀا خان هم راورسپدو چي کله به بي
 وروکي زوی زگهروی شروع کړو، دا به بي اختياره ورو لاره
 شوه "جار، قربان مور د جار شه، مور دې صدقه شه، چي د
 خدای در باندي لور پري، مور خه کولای شي، جار خدای پاک
 دي دا خوږ در خخه واخلي، جار خوږ دې پر کانو او بوتو شه
 ، خپلي لارې دي دوا شه."

له هره اه سره بي دا ويل ، ورته ولاړه به ود

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې په هسپتال کې وشوې.
 د کوڅې نر او بنڅې راتلو سني، نه شيعه، نه عيسای او نه
 هندو پاته شو.

تول به په ورځ کې يوار راتلو، په هغه ساعت خا خان لا هم نه
 وو.

د حبيب حالت ښه نه وو ، گړۍ په گړۍ بي رنگ تغير خوړلو.
 بختیالی، ټوله شپه په ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځه وروسته چي بختیالی د زوی کتو له راغله
 چي گوري بي، حبيب هيڅ حرکت نه کوي. نارې بي کړې "هله
 ډاکټر صاحب! هله دا حبيب ولي نه بسوري؟"

نرسې په منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتو وروسته، نرسه
 ته په هغه ژبه يو څه وويل، چي دانه به پوهېده.

ډاکټر روان شو، نرسې بي د پزې او خولې خخه پائپونه کښلو،
 دا بي سر ته ولاړه وه، پر سر بي لاس ور يښی وو ، له سترگو
 بي اوښکې خخېدلې، شا و خوا بي ونورو ناروغانو ته کتل
 او د زړه له زوره بي ژړل.

حبیب وفات شو، د کوشې ټول خلگ ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکی زوی یې د کوشې خلگو یو وړی، خاورو ته یې وسپارلی.

له هغه وروسته به بختیالی او خاخان دې ته حبران وو چې داخلگ خو نه زموږ د ژبي دي، نه د مذهب بیا ولي نه خان سپموي نه مال؟

خو، خو واره هغه دوکاندار، له خو کسانوسره (چې د دې زوی یې په موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "ماپه بخښې، له ما خطا وشوه، اوس تاسو پور راباندي ږدی، زه به یې درکوم".

بختیالی تر دې خبره نه شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څه دښمني وه، داپېښه وه وشوه، ما بخښلی یې، له ما خلاص یې، هم په دې دنیا هم په هغه" دوکاندار خاخان ته په دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.

بختیالی چې ولېدې "داڅه دي؟".

دوکاندار "يو خور روپۍ".

"بختیالی ولورل (قسم یې وخوړ) که زه ستایوه روپۍ واخلم: دوکاندار چې راووتو، شاه جي ته یې روپۍ ورکړې "دایه یو ډول په واخله، داڅه ډول بنځه ده، ماپه خدای که داسې غیرتمنه بنځه تر اوسه لیدلې ده".

روپۍ یې د شاه جي په لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې یو خو ورځي وروسته، غرمه وه، مور یې د دوکاندار له پاته بسترو، یوه نیالی په برامده کې هواره کړې وه، گنډله یې.

لہ شاد حبیب ریغ شو "مورې اوہ مورې ا"
دې تر شا وکتل ، چارپېره تور دپوالونہ یې تر نظر ویستو ،
حبیب نہ وو۔

لہ خان سرہ یې پټ سوکھ ، افسو سناکھ اواز کا کړې ویلې	پر دنیا نازک لہ کمه
سې جنازہ بل زبان وړي	مور بې څنگه هېره وي
د دوری نشتہ دروازې	شک بټ کارم نہ راڅي
اوس د هندوان قریبان دي	داد ده د خپل خپلوي
د مرگ تاریخ لیکم گرانو	ستاد زړه پردپوالسو
تاکې مه ستاله غمو زړه	چاتنه نہ دی وربنکاره
خاندې خلگ گرانه گایرې	زما پټ غم نہ راگدېرې
ستا پردوری کانی پراته	خله خوري مه سړي زړه
صبر د راکې الهي	ستا لمبې مه زړه سوڅي
پرتا درب وکي سایه	لمرد سوڅي مخکھ سره

مور بې پر خپل وړوکی، وفات شوي زوی، جوړې کړې

کا کړې ویلې

محبیب پټه دروازه کې ودرېدو، د مور پټه ژرغوني ریغ کي بې
کا کړې غاړي اورېدلې، چې پټه دروازه کې پټه درېدوستری
شو، دننه ورغلی

مور چې دی ولیدو، ستن بې پټه نیالي کې جگه کړه، ولاړه
شوه، اوبه او دودۍ بې ورته راوړد

خاخان پر پولی سر برمنخلی "مورې انن می یو کار پیدا کړی
دی، که ستا خوښه وي" -

بختیالی چې سترگې یې د ده په خوا ورو وړولې "زویه څنگه
کار؟" -

خاخان چې خپله سپینکی خولی پر سر کوله "مورې! د
سنه ما په مخ کې یو کبابی دی، دسیخانو کباب او شربت
خرخوي -

دی به ناست وي، زه به چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه
وروړم، پر خلگو به یې خرخوم" -

بختیالی چې د ده له لاسه برمنخ رانیوله "زویه داسنهما یې
بیاڅه بلاده؟" -

خاخان پر مخ غور لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنه ما نوم
نه دی اورېدلی؟" -

بختیالی د ولاړېدو په وخت "نه زویه نن یې دا دی ستا په خوله
کې اورم" -

خاخان واره، واره له خان سره خندل "مورې سنه ما داسې ځای
دی چې په سونو خلگ ورته راځي، ناست وي، تنډاره یې کوي
، کله د بنخور حسونه (رقصونه) کله جنگونه پکې کېږي" -

بختیالی چې په گونجې تنډي، تونده لهجه ورته وویل "نه نه
زویه، داسې ځای ته به نه ورځې چې جنگونه پکې کېږي، که

مې جنگونه پټه در کولای، له خپله کلي به پټه شپه نه راتلم، گوره گوره چې ور نه شي”-

خاخان شونډان پټه غابسو کې نیولی وو چې وړه خدا يې بنسکاره نه شي ”مورې پټه ماڅه کوي، زه خپل شربت او کباب پکي خرخوم، دوی دې خپل اتنونه او جنگونه سره کوي”-

بختیالی چې د ږمنځي غابسونه پټه یوه واره خلي پاکول ”نه نه زویه د بل گولۍ یابۀ لرگی درباندي ولگېږي”-

خاخان کټ کټ وخنډل ”مورې دا حقیقت نه دی، دا د برق پټه زریعه پر دېوال عکسونه بنسکاره کوي ، دا نور خلگ ورته ناست وي، ننداره يې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنگ خلگ ننداره کوي یا شربت و کباب پکي خرخوي، پټه جنگ کې خو خلگ گواښ کوي”-

بختیالی چې د حېرانتیا پټه حالت کې، د ږمنځي پر غابونو خپله گوته تېروله ”زه هم حېرانه شوم چې دا اوس څنگه خلگ دي چې د جنگ ننداره کوي، زما لېونی بیا د گواښ پر ځای شربت و کباب پکي خرخوي”-

سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د ده کوم کار خوښ وو، هغه دې کوي”-

دا خو هسي عذروو، حقیقت خودا وو، چې وده ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ور کاوو-

ورغلی له هغه مصور سره یې کار شروع کړو، چا چې به د نوي راغلي فلم د مشهور تیاډ پاره، غټ غټ عکسونه جوړول او په چوکونو به یې خړول-

له هغه سره یې ډېر په مینه او خلوص دا کار کاوؤ- بېخي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او وړل په چوکونو به یې خړول-

استاد یې په بدل کې یو د غرمي ډوډی، هر ماڅیګر د جیب خرڅه ورکوله-

د هغه روپی- خرڅولې نه، جمع کولې یې، کاغذونه او قلمان یې په اخیستل-

مانښام چې به کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول به وو- د مور به یې هر سهار دعوه وه "توله شپه پر بتانو تېره کړې، اوس خونه د دین شوې، نه د دنیا، نه لمونځ کوي، نه اودس، نه دې په دې دومره وخت کې دوې روپی کور ته راوړې-

دا ډول په دعوه او شنه زړه درست کال تېر شو، نه یې د مور خوله سره ورتله، نه ده دا کار پرېښوی-

یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جی ته ورغله، توله کیسه یې ورته وکړه-

شاه جی په سپینکوټي د شمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو

"بختیالی! اوله ورځ مي درته وویل، هلک و خپل مخ ته پرېږده، کار مه په لره، ستاڅه خیال دی، خاڅان به تاوانونه

درته راوڙي، نه بي راوڙي، بي غمه شه، خانان زه ډبر بنه پيڙنم

بختيالی چي شاه جي دسمال نغبنستی، دې بي ولاس ته کتل
اوس خو درست کال وشو، نه بي يوه روپي کورته راوڙه او نه
بي غوږ له گوته وروږي ده، د الله اکبر د پاره-

شاه جي چي خپل نغبنستی دسمال جيب ته کاوؤ "بختيالی دا
لمونځ چي نه کوي، پٺه دې ملامت دی، دابه ورته ووايم لمونځ
به کوي، پر کار نه شم ورته وٺيلاي، کار چي دده خونه ده هغه
کار دي کوي، چي روپي پکي تاوانه وي، که هغه کوي چي
روپي پکي گتې-

له کوره سم سره را ووتو، چي راغلو خاхан ويده وو، مور له
خوبه را پورته کړو-

اته بجي کېدونکي وې، چي دا ورځ د جولای د مياشتي
دويستمه وه-

چي ده مخ و مينځلی، مور بي چای راوږلې، شاه جي او خاхан
چای څښلې، شاه جي خاхан ته خبره ورياده کړه "خاخانه دا مور
در څخه گيله منه ده، ته ولي لمونځ نه کوي، تر غرمي ويده بي

خاхан چي سر کښته ځړولی وو، را پورته بي کړو، د شاه جي
پٺه لور بي ور کتل "له دې واره مي ته او مورکي وبخښي بل
واره داسي نه کوم-

شاه جي ولاړ شو "زه خم، خو ته به قول راسره کوي"

خاخان چہی شاہ جی ولاہ وو، پتہ ناستہی ہی د شاہ جی ومخ تہ
کتل "ہو قول دی"۔

پتہ دہی ورخ چہی ورغلی، استاد تہ ہی وویل "د دہی اوس راغلی
فلم تول عکسونہ زہ جوروم، تہ ہسی راتہ گورہ"۔

جامی ہی بدلی کھری او رنگونہ ہی راواخیستو، د عکسونو پتہ
جورولو ہی شروع وکرہ، استاد ناست وو، ورتہ کتل ہی چہی
کوم خای بٹہ ہی ناخونہ شو، دتہ بٹہ ہی اشارہ وکرہ، یابٹہ ہی پتہ
خپلہ قلم ورواخیستو۔

دادول عکسونہ تول مکمل شو، چہی کلہ وارد لیکلو شو، نو
استاد قلم پتہ لاس ورکرو۔

دہ دہر پتہ معصومانہ انداز قلم او رنگ پتہ لاس کھی
راواخیستو۔

خاخان "استاد محترم! زہ پتہ خدای کہ خپل نوم بنہ وٹیلای
شم"۔

استاد چہی پر چوکی ناست وو، د دہ پر مخ ہی د رنگونو تکی
لیدو۔

دہ پتہ رنگہدلو لاسونو کھی رنگ او قلم نیولی، وارہ وارہ ہی
خندل۔

خاخان "استاد محترم! تہ ہی پر کاغذ ولیکہ، زہ ہی ہفہ دول
درتہ لیکم" استاد یو گہری پتہ سوچ کھی ناست وو، پتہ دوارو
لاسونو کھی ہی کاغذ ور غرا وو بیایہی ہفہ کاغذ سرہ خور کھرو
یو خٹہ ہی پر ولیکل، ودتہ ہی ورکرو۔

دهُ د استاد محترم ليکلي دومره بناهسته وليکل، چې اوستاد محترم بي پۀ چوکي کي گوتۀ پۀ غابن ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پونستنه ځيني وکره تۀ چې پۀ الف، بي نۀ پوهېږي بيادي داليکل څۀ ډول زده کړو؟

خاځان چې درنگ د ډيي سر بنداوۀ "استاد محترم! د ازماله ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې به ما بناهسته ليکلي وليدو، تر هغه به ما ليکل، نۀ مي پرېنښودل چې هغه لفظونه به مي هغه ډول ليکلي نۀ وو.

دا ليکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شو چې پر چوکونو مي غټ غټ لگېدلي عکسونه وليدل.

بېخي ډېر وگرځېدم هغه سړي نۀ را معلوميدو چې جوړوي بي شوک؟

يو ورځ خولا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک يو عکس پورته کړه، کور ته يې يوسه، پردې به يې زده کړې چې پۀ کومه ورځ مي ستا دوکان وليد، زړۀ مي دومره ښۀ شو، لکه د دنيا ښۀ او ښادي چې ټولي پر ما راغلې وي.

له هغې ورځي استاد مطمئنه شو چې خاځان به پر دوکان ناست وو، دى به بېغمه گرځېدو بل يې وړوکي تنخوا هم ور ولگوله.

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخير هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب يې دا وو ، دی خو ورځي دوکان ته نه لارو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخیستې ، نو استاد چې به دوکان ته راغلی دوکان به بند وو او کارونه به ټول نیمگړي پراته وو ، گراکانو به په قطار کې په یوه خوله وویل چې کار کول مو په وس نه دي پوره بیا دوکان بند کړی ، څه ته مو خلاص کړی .

خو ورځي پس چې خانان راغلی ، د ده او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استاد په ضد يې خپل رنگونه او قلمونه واخیستل په شابه يې گرځول ، د دوکانونو بورډونه يې لیکل یابۀ د بسونو او لاریو په اډو کې گرځېدو ، پر بسونو او لاریو به يې لیکل کول .

په هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو ، په کومه ورځ چې یو ډرائیوریو څه لیکلي ورکړو ، ده د لاری پر شا بڼاهسته و لیکل

دی لاده لاری شاته ولاړ وو چې یو ځوان راغلو ، چې د ده لیکلي يې ولیدو ، په کت کت يې وڅنډل .

خاخان رنگونه او قلمونه په لوته کې اچول ، پوښتنه يې ځینې وکړه "ولي دې وڅنډل؟"

سړي چې دواړه لاس پر یوه او بل تشي نیولي وو "ولي تا چې لیکل خندا نه درتله؟"

خاخان د اخبار په کاغذ له رنگه لاس پاکول "نه! زه خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".

سړي د خدا اوبسکې له سترگو پاکولې "دخداى بنده! دا واوړه، تاڅه لیکي دي؟

زارى مي ډيري ورته وکړې، پلار یې راضي شو مور یې کونه بنوروینه.

او دغه رنگه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کي کړي دي،

ويشتلی مایې روغ به نشې، که طیبیان د مور مېړونه کړې میننه

پر یو ویگن مي ولیدل چې تالیکلي وو، کهنچ رازق ماما، او داسي نور هم، هلکه چې په پوهېږې نو بیا یې ولي لیکې؟

هغه ځوان ځیني رخصت شو، او دی ډېر خفه شو، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چې لیکل زده نه کړم، په والله که یو لفظ هم ولیکم،

دینک ته ټوله شپه خوب نه ورتلو، دایې غوښت چې ورشي، دوی ته د ملکداد د ناگراری خبر ور ورسوي، د خوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپه ورته درسته کال شوه، ټوله شپه یوې اوبلې خواته اوښت او را اوښت. سهار له چای څښلو سره سم، دینک له ښځې او زامنوسره دلورد کور په بهانه د خدای په امانی وکړه، روان شو. څرک ته چې ورسېدو، یوه لازي راغله ور وختو، له لازي څخه ماڅیگر بس ته وختو. ټوله شپه یې لاره ووهله، سهار نژدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړه او ډېر ټپیان شوو. دینک او څه نور خلگ یې د بې هوښۍ په حالت کې هسپتال ته یوړل، ډېرې شپې یې په هسپتال کې وشوې. یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، په نري بانس پوري یې ترلې گدر، د شپږو کتونو په وار د کې پر فرش وهلو، له هغه سرې سره رغېدو چې د تللو د ناروغانو د کتونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبري اورېدې، یوه بل سرې ته یې ویل. که څه هم ترسیم سم په پښتو نه پوهېدو خو نمونه یې د دوی د گاونډیانو اخیستو.

ترسیم چي د دوی کټ ته ورنزدې شو چي ترلې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغه سړي یې پوښتنه وکړه "دا چا چاڅه وایي؟".
 ناا شناسړی چي له ناروغه سپین ږیري دینک سره پر کټ ناست وو، یوه پښه یې لاندي څړېده، هم یې ښوروله، دی وایي "دلته زما خپلوان دي، زۀ پۀ هغو پسې را رهي وم، پۀ لارې دا پښه را وشوه".

ترسیم چي د سپین ږیري مخته کتل "اوس یې کور ور معلوم دی؟".
 ناا شناسړي چي هغه بله پښه هم له کټه کوزوله "نۀ دی وایي کور یې نۀ دی را معلوم، را وستي هم مادي".
 ترسیم چي د ناا شناسړي له کټه لرې شوې خپلی ورنزدې کوله "بیا یې څنگه کور نۀ دی ور معلوم؟".
 ناا شناسړي چي خپله خپلی پۀ پښه کوله

"دی وایي رامې وستو، یو سړي ته مې حواله کړو، زۀ لارم".
 ترسیم چي وار به نه وو، مخ به یې د دروازې پۀ لور واړوو،
 بهرته به یې مخ دۀ او سپین ږیري ته ور واړوه
 "څومره وخت به یې کېږي؟".

ناا شناسړي چي هم ترسیم ته کتل "دی وایي بېخي ډېر کلونه یې کېږي. هغه وخت خو یې هلکان بېخي ماشومان وو، اوس به پۀ ږیره وي".

ترسیم چي سترگې پټې او رڼې کړې، له جیبۀ یې یوه دانه سگرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کښه وروسته "هغه سړی در معلوم دی، وچاته چي تا حواله کړو؟".

نااشناسپري چې سترگي يې د ده د لاس په سگرېټ کې وې* هو
 دی وايي شاه جي نومېده پر پلاني چوک يې دوکان وو*
 ترسيم د دروازي په لوري کتل "دبختيالی زامن خاхан از
 محيب".

نااشناسپري چې سترگي يې د ترسيم په خړو بوټونو کې وې دی
 وايي
 "هو".

دينک چې ترسيم ته مخ ور وړاوه هو! تر خوله دي وگرځم
 دغه دي، ته يې پېژني؟"

ترسيم چې ناگراره غوندي وو ، نااشناسپري داسي
 محسوسوله، لکه له يو چا چې وېرېږي - مخ يې د دروازي له
 لوري سړي ته وړاوه

"هو! زه يې پېژنم ، کور يې زموږ په کوڅه کې دی*
 دينک چې د مسخرو په ډول واره واره خنډل "کاکا به دې تر
 ږيره جار شي" له ځان سره يې ښه په زوره وهم خنډل ږيره خو
 نلري ، کاکا به دې تر برېټو جار شي ، که دې را خبر کړو*
 نااشناسپري ته د دينک مسخري خوند ور نه کړو ، په زړه کې
 يې د ترسيم مسيح پر بوټونو او خيرنو جامو او ټپلي سر
 افسوس کاوؤ ، دی وايي "که دې را خبر کړو ډېر به ښه وي ، زه
 به دعا درته کوم".

ترسيم لاړو ، د بختيالی دروازه يې وټکوله ، هلکان يو هم
 کور نه وو.

بختیالی او زرينه هسپتال ته ورغلي ، له حال احواله پس چې
بختیالی د ډاکټر دروازي ته ورغله ، په دروازه کې د
ناروغانو گڼه گڼه وه ، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته وويل له
ډاکټر صاحبۀ يوه پوښتنه کوم .

د دروازي سړي : "مورې ! ته به انتظار باسي ، تر هغه چې دا
ولاړ خلک ور شي بيا به ته ورځي" . ټولو ولاړو خلکو وويل
"يوار مورکي پرېږده چې ورشي ، موږ به بيا ور شو" .

بختیالی : "ورونو کور مو ودان"

ډاکټر : "هاڅه درياندې شوي؟"

بختیالی : "ډاکټر صاحب ! هغه زموږ سړي چې په بس کې خوب
سوی وو ، اوس شکر دی ډېر بنه دی ، که ستا اجازه وي ، موږ
به يې کورته بوزو ، کور نژدې دی ، که چېرې په تکليف شو
درته رابۀ يې ولو"

ډاکټر چې يو بل چاته نسخه ليکله ، قلم يې ودر اوو ، بختیالی
ته يې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ، د نور څه ضرورت نشته"
بختیالی چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا به ورته واخلو"
دينک يې کورته راوستو .

غرمه محيب راغلی چې کاکايې په سترگو شو ، سودا يې
شوه ، له مور ه يې پوښتنه وکړه "مورې ! دا څوک دی او
راغلی دی ؟"

څنگه

بختیالی : "زويه ! دا هغه دينک کاکا دی موږ چې يې دلته
راوستو" محيب له کاکاسره ډېر په مېنه روغېږ ، حال احوال
وکړو .

مانبام چي ڇا خان راغلي د ڪاڪا سر او لاس ڪه ڇه پتي وو، هم
بي و پيڙندلي، له روغبره پس بي د ده مخ ته ڪتل ڇيني ويي
پوئستل.

"خير ڪاڪا داڇه در شوي دي؟"

دينڪ چي دخيل يوه يوه زخم وپتي ته ڪتل "زويه! دا خو
داسي پئه لاره بس وو اوئست."

ڇا خان چي د ڪاڪا تر ڇنگانه بالبت لاندي ڪاوو "بسه نور ڪور
و ڪلي ٽول بنه دي، ڇنگه دي زما ڪاڪا؟"

دينڪ چي هغه بله روغه پنبه غزوله "زويه! گزاره ڪوي،
پخوانو بنه ويلي دي "د ظلم پاي تمام دي" د هغه غريب خو
دريم زوي وفات شو، نبرور بي وهغه چرسڪ ته ڪنبهنوله،
اوس بي پئه ڪور ڪي تل جنگونه وي.

هغه ورڇ ورسره ڪنبهنستم، ڊهرشين زري او گورم جن وو.

داسي پئه گپه گپه ڪي بي تاسو ياد ڪراست، سريه دلته مې پئه
ڪور ڪي دا شين زره دي، هلته مې له هغو تلو و بره شي، داسي
نه وي يو ورڇ راشي يو پڪي را و غزوي، تمامه شپه پئه ولاڙي
تبره ڪرم.

ما ور غبرگه ڪره چي "تا اول ولي سوچ نه ڪاوئه" ده پئه ڙغوني
ريغ وويل "ما دي خدای له زويه خلاص ڪري، ما دانئه دي ورته
ويلي چي ته دا سري م ڪه دا مې خود ورته ويلي وو چي
تنگوه بي، گوندي بار شي دامڇڪه راسره بدله يا راباندي
خرڇه ڪري.

ده ظالم دا وو چي مې ڪي ڪر.

مايې خبره پرې کره " ته خو له هغه نه و شرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دي بل ور باندي کاوه، بنځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

ده ويل: "سړيه له ماخو بې ورخونه يورو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا بنځه ودې چرسک ته کښېنوم، گوندي دا دښمني پوري ختمه شي، هغه د خدای داسې نه وه خوښه".

ځاځان چې وکاکا ته پر غورېدلي دسترخوان د شيدو وړه ډوډۍ کښېښووه.

"ښه کاکا ته چې له دې ځايه ورغلې، دی دي وليدو، څه بې ويل؟"
دينک چې لاس بې په کاسه کې وو "زه چې کور ته ورسېدم، په کور کې خبر شوم چې بختيالی او زامن د شېې تبتيدي دي."
ده ته ورغلم له روغېره پس، بې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته څنگ وهلی وو، سترگې بې کښته اچولې وې."
دينک ما ورته وويل.

"هلهکه ملکداده! تا دا بنځه او ماشومان څه کول چې تنگول دي چې زه راغلی وای، په سوکه به مې در رضا کړې وه."
ملکداد چې سر راپورته کړو، سترگې بې مړې را وړولې "سړيه بنځه نه ده بلاده بلا، زه خو بې تېرېستم، دوې ورځې مهلت بې راڅخه واخيستو".

دينک زما سترگې د ده په سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولي ناست بې، خو يو خوا ته به پسې تلې؟"
ملکداد چې واړه وڅنډل "چيرې به لاره شي، د يو چا کلا ته به ورغلي وي، حال به بې راشي هر چا ته چې ورشي".

ستا ڇڏي خيال دی هغه بڙ ما له خبري واوري، "ڙه خاموشه وم.
خاخان چي جوڙه گوله غاب ته ورله "بيا خود ډبر بنه دی چي پر تايي
شک نه دی راغلی".

دينک چي داوبو گلاس يي پټ لاس کي وو "نه منيا (مرا) مورځو هم
داسي چل ورسره وکړو چي ملڪداد څه د ملڪداد پلار والله که پټ
پوه شي.

هسي دا روپي داسي شي دي چي پر خره يي بار کړي، خلگ
خيرالله خان ورته وايي، گني دا د ملڪداد غوندي خلگو بڼه پټ
ماپسي کاغذونه تولول".

دسترخوان ٽول شوی وو، شني چای راغلي څه، بلکي
پر خلاصېدو وي.

خاخان چي د شينو چای تشه پياله بسووه "کاکا بس ناوخته دی،
زياته ويديږو، که ډبر پټه تکليف نه يي، ستاپټه بناهسته ريغ کي يو
څو د پردېسي غاږي راته وکړه، والله که مي له ډبره وخته غاږي
اورېدلي وي".

بختيالی چي پر لمانځه ولاړه وه، سلام يي پټه وگرځاوو، ور ريغ
يي کړو.

"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی ته غاږي پټه کوږي".

دينک چي سر پر جگ بالنبت سماوؤ، پټه برامده کي يي کتل، د
دوو خونو څنگ پر څنگ، پټه څر رنگ رنگېدلي دروازې او

پریو او بل خنگ بی یوہ یوہ کرکی پۛ ہفہ خر رنگ رنگہدلی
ہم لیدی۔

چپ وده ته مخامخ، یوہ د پخلنخی ورہ دروازہ ہم پۛ ہفہ رنگ
بنکاربده "نۛ نۛ بختیالی! ہلکان نۛ دی ملامت، پردہسی
سوخلی دی، یو شو غارې بۛ ورته وکریم۔
خاخانہ زویہ غور شہ۔

پردہسی شو مرہ آزاد کرې
ما زړل چپ بۛ چایاد کپ
پردہسی د غروسرونہ
پرغروچا کرې خوبونہ
پردہسی د اور لہ زاتہ
سرت مہ نیم نہ سوی راپاتہ
پردہسی دہ توردودونہ
اور ہندوان سوخی لیانجونہ

دینک لہ بالبنتہ سر بی اختیارہ را پورته کرو
"وی بختیالی! اوس مہ رایات شو زۛ چپ راتلم، بنخې دلورد
پارہ نخبنہ (تحفہ) راکرہ، یو شو د دې د لاس بنگری بی
راکرو، ویل بی "ما بۛ پریاتوی" یوہ گوتې، یو خۛ شیان بی
نور ہم پکې بینی وو، خود بۛ پۛ ہفہ بس کپ پاتہ شوی وی۔
خاخان چپ یوہ پنبہ پر بلہ ارولې وہ، بالبنتہ تہ پروت وو، را
پورته شو "کاکا! نخبنہ دی پۛ اور پسې شی چپ تۛ خدای
ژوندی پاتہ کرې بی۔"
کاکا انۛ دی دہ خوبنہ، شپۛ ڈبرہ تہرہ دہ، چپ ویدہ شو۔

سهار لا دوی چای خنبلی، شاه جی راغلی، له حال احواله پس
 بی خان ته مخ ور واراوو "د شپې ناوخته کورته راغلم،
 جبینې راته وویل: داسې پېښه شوې وه".

خان چې د کاکا د سر او لاس پتی ته کتل "هو شاه صاحب"
 ټوله کبسه یې ورته وکړه.

دا ډول د کوچي خلگ وو، شناخته یو یو راتلو، د خان ټوله
 ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خان او ورور هر سهار په خپل خپل کار
 پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمت شوو.

ټولې پتی یې خلاصې کړې، په دې ماخوستن یې،
 وخیلو جوړو زخمونو ته کتل، خان او بختیالی ته یې وویل:
 که ستاسو خوښه وي، زه به سبا که خیر ووکوره ته لار شم، د
 دوو شپو په نیت له کوره راووم، درسته مېاست مې وشوه، د
 هغو به په ما کښ چپ وي".

خان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو وټپو ته کتل چې سپین
 ښکارېدو "هو خود کاکا کښ څه په ولاړې به گړخي، مخکې به
 د ناستې ځای نه ورکوي".

شپه تېره شوه، سهار خان کاکا د بس اډې ته، په
 پښو سوکه، سوکه روان کړو، تر هغه کاکا په ښار کې یوې او
 بلې خواته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

په اډه کې یې کاکا ته د کور د پاره څه وچه مېوه او څه نور
 شيان ورواخیستو، له کاکا سره یې خدای په امانې وکړو، په
 بس کې یې سپور کړی.

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال په خبر شو، یو یو یې پوښتنې ته راتلو، چې ملکد اد هم پکښې راغلی. له روغبره، حال احواله وروسته.

ملکد اد چې د دینک په کور کې یې بالنس ته څنگ وهلی وو، په خونه کې یې شاه او خوا کتل، چې په خونه کې یې په دېوال کې ټک وهلي مېخونه لیدو.

پر هغو مېخونو څلور دانې غټ، غټ غابونه پراته وو، بلې خواته یو نغری چې ایرې یې ښې خواپاکې ختلې وې، جار له بوتو ډک وو.

د ډک جار له یوې او بلې خوا یې پر لوړه دوه صندوقان، یوه هغه کراسته، دوه بالنسته چې دوی پر ناست وو. خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندې یې پرغولې یوه چرگه هم لیده "دینکه! څه شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې په ځان جبران کړی وو".

دینک: "زه چې له کوره ووتم، څوک ته ورغلم، یوه لاری راغله، لاس مې ورکړو، لاری ته وروختم. د لاری درانیور ښه په مېنه روغبره را سره وکړو، د کلې د سپرې، سپرې حال احوال یې وکړی. زه جبران وم چې دا څوک دی چې د کلې واړه او زاړه په نامه پېژني".

اخیر مې په مړه خوله پوښتنه ځینې وکړه، ځوانه ته څوک یې او کور دې چیرې دی؟

دی یو خٔه وخت خاموشه وو بیا بی سړې غټې سترگې په قهر
را وارولې وېې خندل.

"ستاسو په کله کې دی؟"

دینک مایې پر استهرینگ نیولولاسو ته کتل
"څنگه زموږ په کله کې، زه دې نه پېژنم؟"

درائیور د بیا هغه ډول سړې سترگې را وارولې
"دی نه، یو وخت وو."

دینک "ما دلاری د دروازی تر خلاص شیشه نسوار تو کړو،
خوله مې په خپل خادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نه
بې؟"

د ده سترگې په ما کې وې، څرک ته بې نه کتل.
درائیور "هو دینک کاکا"

دینک ما چې د هغه بل ملگري له لاسه خوږه رانیوه "هلکه خو
ځوان شوی بې، هغه مور او نور ورونه دې څنگه دي؟
هغه دوه به ځوانان وي"

درائیور چې سگرېټ بل کړی، تیلی بې وغورځوله "هو کاکا
هغه بل هم ځوان دی"

بیا زه په ځان نه یم پوهېدلی، یو څو ورځې پس چې پر حال
راغلم. په هسپتال کې پروت وم، ډېرې شپې مې په هسپتال
کې وشوې"

ماخوستن دسترخوان غور پدلی وو، وڊوڊی ته
 بختیالی، خاخان او محیب اوس د زینسی پء انتظار
 وو چي غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.
 خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نه شوادا کولای
 چي پء موږ کي بی هم داسي سږی پیدا کړو.
 اوس به که خیر وو، یوه بنء نوکري خان ته پیدا کوي.
 چي ته هم پء عزت یی او د خلگو خدمت هم پکي کوي.
 دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه
 جي دتنه راغلی.

لاس یی و مینخل، له دوی سره پرڊوڊی کښنستو.
 دڊوڊی له خور لسو وروسته، شاه جي د خپل گونجی،
 گونجی لاس گوته پء غوږ کي ښوروله.
 "بختیالی ته به وایي شاه جي موږ پء سوالوڊوڊی ته
 نه شور او ستای، نن پء خپله راغلی، یو څه به ضرور
 وي.

څېره داسي ده لوري! زما یوه میاشت کېږي چي
 ناروغه یم، تاسو ټول خبریاست او بلکه د مرگ
 معلومه هم نه ده، چي روغ مري، که ناروغه، څېره مې

دا کوله چي ستاسوله ماسره روپي دي، دا به سبا
خا خان راولپري، زه به بي ورکرم.

بختيالي، چي وزريني ته په لاس د چاي اشاره کوله.
شاه صاحب ازموږله تاسره روپي، خه غواړي، لس
پنځلس زره مو در کړي دي، دري گونده دي راکړي دي.

شاه جي چي د زريني په لاس کي پتناسه ته په هغو
سترگو کتل، چي تک سپين، گن باندي يي په
تکو سپينو چشمو کي، له لرې ښکارېدو ته ستاسوله
ماسره د پري روپي دي، يو خو چي ته راغلي روپي دي
راکړي، يو خه په هغه وخت کي د کوخي خلگوراکړي
ستاسو د پاره، شل زره مال ه خانه کړي.

په بېنک کي مې کښېښودې، په گټه چي د کال پرزر
يوه روپي راکوي، هم د پره گټه به يي کړي وي.
اؤ لس، اتلس کاله تېر شوي دي.

بل هغه دوکاندار چي تاسو روپي نه اخيستي، وماته
يي راکړي، ما تاسوله رکشه په رانيوه، پاته روپي
هم رکشي مزدوري وکړه، ادا يي کړي، وتاسو ته هم ما
د خپلي رکشي گټه درکوله.
دوی ټول خاموشه وو.

بختيالي، د چاي پياله ور د کوله
"شاه صاحب! دا دې ښه کار نه دی کړی."

شاه جي چي په رېږدېدلي لاس پياله ور پورته کوله
"هو زه منم چي ښه کار مې نه دی کړی، ستا په هغه

سري ډيره خواښه شوه چې مارو پسي ځيني اخيستي دي.

بختيالی چې سترگې د ده په رږد بدلې لاس کې وې هو.

شاه جي چې په رږد بدلې لاس کې يې د چای نيمه پيالہ پاته وه

لورې اخځه وکړو، مور بهم ستا ډول انسانان يو، زړونه مو د غوښي دي، نه ده ډبرو، مور ته او ستا ماشومان ليدل، بس نورې خبرې پرېږده، سهار خاخان را ولېږه، زه اوس لارم د خدای په امان.

يو لاس يې پر گونډه ونيوو، هغه بل پر مخک، ډېر په زحمت ولاړ شو.

محيب گوتونه ورسم کړو، تر کوره ورسره لاړ.

سهار چې خاخان تلو بختيالی سوال ورته وکړو چې رکشه کور ته مه راوله، دورې يې پر يو چا خرڅه کړه.

زما له دې رکشې کزکه کېږي چې ستاسو په لاس داسي نه وي يو څوک په ووهي.

خاخان چې تر دروازه وتو، مخ يې پر شار او اړاو سمه ده موري.

خاخان ورغلی، شاه جي بېنک ته بېر تلې، دومره ډېرې روپي يې په لاس ورکړې چې خاخان بېخي ورته جبران وو. شاه جي ته يې د مور کيسه هم وکړه.

شاه جي د بھنڪ تر مخه له لاسه لوھدلی قلم را پورته کاوؤ "سمه ده
 خاخانه ايو ڇوڪ بھ پيدا ڪړو، رکشه بھ پرې خرڅه ڪړو.
 تھ دا روپي ڪور ته يوسه، سهار تھ او محيب دواړه راشي، يو
 ڪاروبار بھ پھ صلاح شروع ڪړو."

خاخان روپي راوڙي، ٽولي د سلو سلو نوٽونه وو.
 ٽوله ڪورني وڊي دومره ڊپرو روپو ته ڄبرانه وه

سهار خاخان او محيب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوڪي ناست وو،
 له دخله ڇڻه بي يو سڙي ته بقايه ورڪڙه "خاخانه! تھ او محيب
 راغلاست، اوس ڪه ستاسو خونبه وي. يو د ڪتابونو دوڪان بھ جوڙ
 ڪړو، د نجونو د سڪول څنگ ته، يو خو بي ڪار بنه صفا دي بل بنه
 مزدوري پڪڻي ده، تر هغو چي يو نوڪري پيدا ڪوؤ."
 خاخان محيب چي وڊه ته متوجه وو "سمه ده"

د ڪتابونو دوڪان بي جوڙ ڪړو، پر دوڪان دومره رش وو، چي بهخي
 بھ يو گھنٽه دواړه نه پھ رسيدو، روپي ورځ تر هغه بله ڊپر پڊي.

يو ورځ شاه جي راغلي چي "يوه نوڪري مھ پيدا ڪڙي ده، خور روپي
 غواڙي، محيب چي شاه صاحب ته د اوبو گلاس نيولي وو "څنگه
 نوڪري ده او روپي څنگه او ڇه ته غواڙي؟"

شاه جي چي د اوبو تش گلاس بھرته ور کاوؤ (ڊي ڊي اي. او)
 "محيبه! نن سبا بي روپيو ڪار هم نه ڪيري، دا لا اوس هم له موڊ سره
 بنه ڪوي، د محمد علي (د شاه جي زوي) پھ خاطر، هغه افيسر د
 محمد علي ڊپر نڙڊي ملگري دي."

محيب چي گلاس پر خاي بنووي "دا خو ڊهره بنه نوڪري ده، زما
 خونبه هم ده، د تعليم شعبه ده، زه بھ له مور سره حال وڪرم."

ما بنام بی مور ته د نوکری کیسه وکړه
 بختیالی چې سترگې یې د خوشالی له اوبنکو ډکې شوې "زویه!
 نوکری خړد وکړه. کار به دي څه کار وي او بل که بیا کلي له
 بد لېدای شي".

محیب: "مورې مورې کلی څه کوو؟"
 بختیالی: "زه په تاسو د دې خلکو خدمت نه کوم."
 محیب چې سترگې یې د مور په سترگو کې وې "ولي مور! دې
 خلکو له زموږ سره څومره ننه کړي دي، په کار دي مور د دې
 خلکو خدمتونه وکړو او مور خدای تر دې ځایه را ورسولو، دې
 خلکو".

بختیالی چې د پرون په څاک خپلې ډکې سترگې پاکولې "ځکه خو
 یې خدمت نه په در کوم چې دا خلک په انسانیت خبر دي، له انسانه
 سره مینه لري. زه په تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه یې د
 انسانانو

دي او ذهنونه د حیوانانو، ځکه خوزه تاسو خپلوانو
او کلي ته بیایم.

دا پته منم چې داسې انسانان هم شته چې د بدو بدل پته
بڼه اخلي.

زویه! ته خبر یې چې کله کله زړه را ټول کړم، ووايم،
چې لاس پورته کړه، د زړه له اخلاصه د دوی د پلار
وقايل ته دعا وکړه چې سړیه دواړې دې سمې شه.

محبیب چې د مور پته خوا پته گونجې تندي وروکتل، پته
تونده لهجه یې وویل ته بته انسانه نه یې یا بته دې پته
سینه کې زړه نه وي، چې داسې کوي.

دا مې پته خپل ژوند کې اول ځل دی چې یو څوک و خپل
دوښمن ته دعا گانې کوي، ته لېونی یې، ستا دماغ
کار پرېښی دی، هغه زما پلار وژلی دی، مور یې د بل
دیار کړي یو، ورور مود بل په خاورو کې ښخ شو، پر
مخ لاگوره نور څه راسره کیږي.

بختیالی چې دده پته خوا سترگې ورواړولې، له
ژرغوني رخ سره، سره و مسېده هم.

زویه! که د دې سړي ظلم نه وای، نن بته ته داسې نه
پښېدی

ته چې له هغه ځای نه وای راوتلی، نن بته ستا هم لکه د
هغه کلي خلگ، پته ږیره کې بته دي نسوار پراته وویا بته
دي له خولې سره څادر نیولی، پښېدی بته، یا بته داسې
وي، لکه زه چې داسې مې گنلې وه، بې قریبانو ژوند

نه ڪهڙي اوبل به ڏي داسي محسوسوله لڪهزه چي يو
پڻستانه مسلمانان دي.

په ڏي به نه وي خبر، چي دا هر خه اخير راخي و
انسانيت ته درهڙي، دا ٽول دهغه سڙي د ظلم برڪت
دي.

دوي ٽوله ترهغه خاموشه وو چي ويد بدل، سهار شاه
جي ته ورغلي، چي مور مڙ داسي واي.

شاه جي چي دهه په لور په جبراني سره ڪتل هو
نوڪري خود بدلهرڙي، هر وخت چي دي زرهه وغواڙي
بدلهرڙي.

شاه جي يي کاغذونه اوروڀي خپل زوي محمد علي ته
ورڪڙي، هغه ته يي وويل چي "له اوله دا ڪوشش وڪڙه،
چي ارڙه يي هغه ضلعي ته وشي، چي دوي ڪلي
پڪڻي راخي".

د محیب اخیر هم، ارډر هغې ضلعي ته وشو، پۀ کومه کې چې د
دوی کلی وو.

ماخوستن له ډوډی وروسته، بختیالی، خاخان او محیب ټول
ناست وو، محیب ډېر خوشاله وو "مورې! اوس خوبۀ که خدای
کول، پۀ خپل کلي کې سکول جوړوم، که بله هره لاره راو درېده،
پۀ خپلو رویو یې جوړوم، هم یې چلوم-
تۀ هسي دعاگانې راته کوه."

زرینې د محیب جوړې او نور د ضرورت شیان، یو یو داسې پۀ
مات زړۀ راوړلو، لکه محیب چې د کلونو پۀ مسافری ځي.

مور یې دعاگانې کولې

"زویه! خدای دي پر سر ودرېږه، نور مې څۀ وس درسېږي
،زویه! که د هغو مظلومو بنځو او ماشومانو غم نۀ وای راسره،
پۀ خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما پۀ ټول عمر د
خپلوانو او کلي نوم پۀ خولۀ اخیستی وای-

زویه! چې کلي ته ورشي، څومره کوشش به کوي، چې څوک دي
ونۀ پېژني، یو دینک کاکا دي پېژني، هغه خو پوه کړه."

محبیب چي د مور له سره لوېدلي پروني ته کتل چې پر اوږو يې پروت وو "سمه ده مورې! ته بې غمه شه" دوی ټول ښه په خواږه خوب ويده شوو، مور يې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته يې څوک وپېژني، دهغې خوا به يې کړي، تر تا به يې نه راپرېږدي، نه، نه محبیب زوی خو تعليم يافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چيري خطا وزي".

سهار د وخته يې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته يې بستره او بکس راواخيستو.

مور او زرينه هم تر دروازې ورسره راغلي، دی او خاخان په رکشه کې کښېښتو، د اډې په لور روان شو.

مور يې په دروازه کې ولاړه وه، دعاگانې يې کولې "خدايه! ته يې پر سر ودرېږې، ته يې کاميابه کړې، خدايه! ته خود زړنو مالک يې، د پتو زړونو له حاله خبر يې، ته يې کاميابه کړې، ناکامه يې بېرته کور ته مه راولې، و تاته به زاری کوم، نور خو مې يو وس هم نه ورسېږي".

په اډه کې يې محبیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوؤ، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څومره پام به کوي، اول خو کلې له بې مقصده مه ځه، داسي نه وي دښمن دي وپېژني، وار به له مخه کړي".

محبیب چې مخ يې د خاخان په خوا وو، يو لاس يې د مخ پر چوکۍ بينی وو "نه وروره بې غمه شه، که خدای کول وروږه ناکامه نه درته راځي".

پٺ سوکھ، سوکھ روان بس کي خان را کوز شو، محیب له کوره
پٺ اول سفر روان شو.

محیب له هغه، پر څنگه ناست يوه مسافره سره گپه شروع کړه: "د
کوم ځای يې، څوک يې او څه کار کوي؟"

هغه چې ځان ور وپېژندلی، سرې که يې څه هم خپل قریب نه وو،
د کلې يې وو.

پٺ خبرو، خبرز کې يې د سکول پوښتنه ځينې وکړه: "تاسو يې
کلې کې د هلکانو يا نجونو سکول شته؟"

کلیوال چې د مخ پر چوکۍ يې سرينسي وو، را پورته يې کړو "نه
نه".

محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترگو ته او نړۍ څو تاره بېره ته
کتل "که چيري داسې سرې پيداشي، سکول در کوي بيا يې
تاسو کوئ يا يې پرېږدئ؟"

کلیوال چې يې وڅېره ته کتل، په ذهن کې يې دا وو چې رنگ او
جامه يې د پښتانه نه ده، پښتو څنگه داسې صفا وايي.

يو څه وار وروسته يې داسې وويل "دا خود مشرانو کار دی".

د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پٺ چوکۍ کې مور
را پورته کړی، څېره يې د مور تر اوږه لوړه ښکاره وه چې له
ژړاسره يې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.

"خیر ستانوم او کلی، زه له خان. ره ليکم، که چيري يو موقع پٺ
لاس راغله، زه درځم، سکول که مونه کاوه، ښه د کور توده وډی
خوبه په راو خورې".

کلیوال چي دا وخت د دواړو سترگي په یو بل کې وې "خدای دي راوله" هغه بنسارگوټی را ورسېدو، په کوم کې چې دده ارډر شوی وو.

شپه یې په هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر یې سمبال کړو.

دوې میاشتي یې بنه ډیوتی ورکړه، اوس یې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افسر ته ورغلی درخصتی دپاره. هغه چې یې درخواست وکوت.

افیسر چې قلم یې لوړ دده پر درخواست کښېښوی "محبیه! که ناراضه کېږې نه، یو څو ورځي پاته شه، یو څو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا به په علاقه کې خلاص کړو بیا به لاړ شې".

محبیه چې سترگي یې په خپل درخواست کې وې "سمه ده سر! یو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زه راتلم یو سړي دا ایډرس را کړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افیسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، په چوکۍ کې یې ځان ایله کړو. "محبیه! دا خود نجونو سکولونه دي. دلته خلگ د هلکانو سکولونه، نه پرېږدي، ته د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محبیه چې د افسر د دوتر هر څه تر نظر یستلی وو، د دروازي کړپ شو، دده دروازي په لور وکتل، بېرته یې مخ را وړاوو. "سر! زه داسې خلگو په مزاج ډېر ښه پوهېږم، زه به یې ډېر په

اساني سره راضي کړم. خو یوه خبره ده، ما چې څه ډول چلاوو، ستا به

اعتراض نہ وی او انشاء اللہ له ما پڻه يوه اوونى ڪي سڪول
خلاص و غواره:

افيسر چي پڻه زرهه ڪي ڊهر خوشاله شو، مع يي نيم اڙولي وو، پڻه
ڪڙو سترگو يي ورڪٽل "بنيخينه استاده له ڪومه ڪوي":

محيب چي ٻيڙه خپل درخواست پڻه لاس ڪي را اڃيستو
صاحبه! ته يي غمه شه:

افيسر ڊهر خوشاله شو چي داد ڪار سڙي پڻه لاس راغلو چي پڻه
لسو سڪولونو ڪي يو خلاص ڪري هم ڊ زوي زهري دي.

محيب پڻه سهار ڊ ڊوٽر موٽر روان ڪڙو، له ڊرائيور سره
ڪٽيٺيستو، پڻه پوٺيٺه، پوٺيٺه خپل ڪلي ته ورسهدو.

منو(محمد نور) يي پيدا ڪڙو، هغه ڪور ته بوتلو اوبه، چاي يي
ورته راوڙي.

ڊ ڪلي خلگ يي را وڃوٺو، ٽول راغلو، ڊ لڙگيو پڻه ساله
(جونگرهه) ڪي ڪالي هوار وو، چارپهره بالنبتونه پراته وو، ٽول

و محيب ته هيران او عاجزه غوندي ناست وو.

محيب ولاڙ شو.

بسم الله الرحمن الرحيم

"قدر منو! مولوي صاحب او ٽولو مشرانو ستاسو پڻه اجازه،

غوارم يو خوشبري وڪرم، تاسو به ضرور ڊا محسوسه وي چي

ڊاسري به ڊهه ڊ پاره راغلي وي.

قدر منو! زهه دلته ڊ خپلو گتو ڊ پاره نه يم راغلي، زهه دلته ڊ ڊي

پاره راغلي يم. غوارم چي و تاسو ته گتو ڊر ورسوم، له چا! هغه

هم له حڪومته.

حکومت هم پر کور ناستو ته روپی نه ورکوي، داسې هم نه ده، چې زموږ په بیت المال کې حق نشته. شته که چیري خپل حق، له بیت المالہ راباسې، نو یو ذریعہ به ورته جوړوي.

که چیري ته ذریعہ نه کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلگ نه دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي. زه چې دلته راغلی يم، ځان ستاسو خیر خوا گنم، دا یو ذریعہ مي په لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه. زه غواړم چې په دې ذریعہ و تاسو ته خپل حقوق در ورسېږي.

ملکداد چې د نسوارو د ډبي په هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.

"سړیه! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لار شه، موږ تعليم نه کوو."

مولوي صاحب: "موږ دي پر پيري شک لرو، ته مريدان نيسي."

موږ په هلکانو تعليم نه کوو، ته یې په نجونو کوې."

محيب چې د صدري له جبهه د شمال را کښو "مولوي صاحب!

دا مقصد مې نه دی چې تاسو په نجونو تعليم وکړی.

مقصد مې دا دی چې عزيزان مې ياست، دا ښه مې درسي،

یواځي یو ځای محکمه ورکړی، نوم به یې د سکول وي، تنخوا

به در راځي، نیمه به ته اخلې، نیمه به ملک صاحب.

یو ښه بیلډنگ به در جوړ کړم، په هغه کې به څوک واړه وي

نور افسران راځي نه، که چیري راتلو هم زه به ورسره يم.

مولوي صاحب ملکداد ته مخ ورواړاو.

"خبره بی ډېره بی ځایه نډه، خوار زموږ ډ پاره وای، د حکومت روپی دی پر موږ بی لور پري".

محبیب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته یې د شمال جیب ته کړو.

"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دی، تنخوا یې دوه زره ده چې کله پوخ شولس، پنځلس زره به یې تنخوا وي".

مولوي صاحب په څلگو کې شاوخوا کتل.

"څنگه ملکداده! د لېوۀ له خولې بنسگری هم نښه دی".
محبیب چې له جیبه کاغذونه را وکښو.

"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې ولیدل.

مولوي صاحب! دوه کاره لاپاته دي، یو به پردې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو څلگو گوتې چې له تنه څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل یو داسې ځای را وټاکي چې زه بیلډنگ پر جوړ کړم یا یو ورځ افسر راسره وي ور بی ولم".

دوی پر هغه کاغذه گوتې لگولې، پر ځای سره ږغېدو، اخیر یې پر دې فیصله کړه.

ملکداده چې "د هغه ورک شوو ځای ورنښکاره کړی، که چیري حکومت دعوه کوله هم په دوی به یې وي".

محبیب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنیوو "سمه ده، هرځای چې وي، وماته یې رانښکاره کړی" دوی یې رخصت کړو.

منو، محيب هغه نر ٻڌلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه څې يې مور ورته جوړه يا ويله وه يادده په ياد وه.

محيب د هغې خونې په دروازه کې ودرېدو چې دروازه يې نه وه. خود به يو وخت کليوالو کښلې وه، له دننه يې شميره مرغۍ پر راووتې، په خونه کې يې لاندې باندې وکتل، د خونې چت سوري سوري وو چې اکثره لرگي يې مات وو، پاته لرگي يې مرغيو خاشې کړي وو.

د مرغيو د چيچيانو شور وو، پاته مرغۍ هم يوه، يوه تر سوري، سوري چت ووتې چې ځای په ځای دېوال هم د ناوې اوبو سره ډاک کړی وو.

ځای په ځای بېخي رڼا تر ښکارېده، وده هغه د ويرې شپې ور په ياد شوې.

که څه هم دی ډېر ماشوم وو چې دوی به کله مور له ويرې د خونې په يوه کونج کې ويده کړو، کله په بل کونج کې.

هغه شپه ور په ياد شوه چې دوی ته مور پر خوله لاس ورننولې وو، پټ، پټ يې له دېواله سره، د سپوږمۍ په رڼا کې روان کړي وو.

بې اختياره يې په سترگو کې اوبښکې راوگرځېدې، ويې ژړل.

منو چې دده سترگو ته کتل

صاحبه اخير دی پر څه دي وژړل؟

محيب چې له اوبښکو يې ډکې سترگې ورواړولې

پردي وران کور چې زموږ پښتانه په څنگه ځايونو کې

اوسېږي.

له منو سره بې خدای په امانی وکړو، خپل دو تر ته لاری.
سهار بې خپل افسر ته، د خلگو د مطمئینه کېدو کیسه وکړه،
استاده پیدا کول لا پاته وو، افسر ډېر خوشاله شو.

محبیب ته بې پر درخواست څه لیکل
"محبیبه! ته اوس خپل کور ته لاړ شه چې راغلي د نورو
سکولانو غم به بیا خورو".

محبیب له افسر سره خدای په امانی وکړه، د کور په لور روان
شو، کور ته ناوخته ورسېدو.

له ناوخته ډوډی خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر بې پر
بالښت یښی وو، مور او خور بې وسرته ناستې وې، ده د دوو
تېرو شوو میاشتو حال ورکاوه.

بختیالی: "ښه! زویه کلې ته هم ورغلي".

محبیب چې په خندا بې وویل "هو مورې".

بختیالی: چې د دښمن دښمنی بې هېره شوه.

"ښه زویه! زموږ خونو ته ورغلي؟"

دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا بې که خیر وو عکسونه صفا
کوم بیا بابه بې وگورې، اوس به مورې ویده شوو، زه ډېر سترې
یم، سبا به که خیر وو خبرې کوو".

سهار پر چای بې خاخان ته د کلې او سکول ټوله کیسه وکړه.
خاخان چې د ده له خوبه پر سېدلو سترگو ته کتل "وروره! دا خو
دی ډېر ښه کړي دي، اوس به ښځینه استاده چیري غواړو؟"

محبیب چې سترگې بې په زړینه کې وې.

"للا! دا د بابو اقبال لور سبق ویلی دی، دا به نو کړي نه کوي؟"

خاخان چي هم سترگي د زريني د لاس پۀ تېلو او ږمنځ کي وي
 چي دته يې راوړو "حال به يې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه
 يې وټکوله، هغه راغلي، پۀ دروازه کي ولاړ وو.
 خاخان پۀ کوڅه کي يوې او بلې خواته کتل، ټوله کيسه يې ورته
 وکړه.

چي دى بېرته پر شا غبرگېدو "سمه ده، زۀ به له لور سره صلاح
 وکړم".
 د دۀ شا ورته وه.

د خاخان له شاوړسې ږغ شو.
 "ها بابو صاحب! دا يوه خبره مي هېره شوه، محيب ويل چي تر
 هغه د دۀ و لورته، روپۍ پر کور ورکوم، ترڅو چي موږ هلته پۀ
 کډه ځوو.

کله چي موږ پۀ کډه ځوو، تۀ خو هم اوس پېنښن يې، تۀ به هم په
 کډه راسره لاړ شي.
 که تۀ چيري نۀ تلې، ستا لور به راسره لاړه شي، زموږ پۀ کور کي
 به او سپري".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.
 تر هغه محيب د بابو اقبال د لور تنخوا، کور ته وراوړله.
 د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ يې، له خپلې تنخوا وړکولې.

که څه هم شکیله له وږو کوالې د ده یی کور ته تلل راتله
چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تگ، را
تگ نور هم زیات شو.

هر وخت به یې له زرینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.
د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وڅنگ ته کټ یېښی وو، د رنگونو واړه، واړه
ډیباڼه په کړکۍ کې پراته، په هر رنگ د خپل ډیباڼی سر لړلی وو.
تر کړکۍ سره هوا راتله، وڅنگ ته د کړکۍ پرده یې پورته، پورته
کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کې وو، چې مور یې
راغله، د کټ پرزی کښېښته، تصویر ته یې کتل.
بختیالی "زویه! دا تصویران خلگ ښه نه یاده وي."
خاخان تصویر مور ته ونيوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده."
بختیالی دده د لاسه تصویر ونيوو.

زویه! تر دې تصویره مې یو خبره راپه یاد شوه چې له ډېره وخته مې
په زړه کې ده، نن به ورته وایې، نن به ورته وایې.
خاخان "څنگه خبره؟"

بختیالی "زویه! زه چې د شکیلې تورې غټې سترگې، سره گڼ
وېښتان، د سپین مخ پراخه گردۍ کاسه، او ښائسته مرمړین
غابڼونه ووينم، زړه مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووايه، دا لور را

کره، زما و زوی محیب ته . بیا بپرته پنبهمانه شم، له خانه سره
ووايم.

يو خود خاخان واده نشته بل که شه هم دوی پښتانه دي. لهجه يې
له موربه جدا ده، دود او دستور يې له موربه جدا دی.

دا وخت يې مور داسې محسوسه کره چې يو چا غور نيولی دی،
زما خبرې اوري.

شاته يې وکتل چې شکیله و زرینه يې وليدې، شک يې په يقين
بدل شو، خبره يې واپوله.

"خاخانه زويه! د محیب په مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال
احوال يې نه دی راغلی، تايې يو باسخواست (درک) کړی وای، چې
روغ جوړ دی؟"

چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دتنه راغلی.

خاخان او مور ورولاړ شو، په غېږ يې روغې ورسره وکړو.

مور يې نارې کړې "زرينې لورې! اوبه راوړه." زرينې چې اوبه
راوړې، محیب يې وليدو "عمر دي ډېر دی، هم دا اوس مې يادولې

راغلي، محیبه وروړه!

غېږ يې پر وگرځوله، زرینه چې د مورکې نن خويمه ده چې په خوله
کې وې، هم دا اوس، اوس يې ياد کړې.

زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته يې د محیب د راتلو
ووويل.

شکيلې چې دچای چائينکه پر بنوه "زرينې! نن يوه د زړه خبره په
خوله درته وکړم، بده خوبه يې نه گنې."

زرینې چې پیالی په پتنوس کې شوې "نه نه شکیلې خود یې وکړه،
ولي به یې بده گنم".

شکيله چې سترگې یې د زرینې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره
وخته مې زړه دا غواړي چې له محیب سره کښېنم، یو څو خبرې
ورسره وکړم".

زرینې چې له اوږه چائینکه را کوزوله "دا خو اسانه ده، اوس چې زه
ورغلم، د را ناره به کړم چې شکیلې دلته راشه، ته هلته یوازې څه
کوې، ته چې راشې، بس روغېر به ورسره وکړې".

زرینې چې پتنوس را واخیست، دا هم ورسره ولاړه شوه "سمه ده،
زرینې چې جای ور وړې، پیالی یې ډکې کړې بیا یې ناره کړه
"شکیلې! دلته راشه، ته هلته یوازې څه کوې".

شکيله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرینې
له څنگه کښېنسته.

محیب چې سترگې ورواړولې "شکیلې! څنگه یې؟"

شکیلې چې سر کښته ځړولی وو، غټې تورې سترگې یې مړې وړ
واړولې "زه ښه یم محیب صاحب، ته څنگه یې؟"

محیب چې د مور له لاسه د اوبو گلاس نیوو "زه هم ښه یم، ستاسو
په کور کې څه حال دی، مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟"

شکیلې چې د زرینې د پروني سپنسي، په دوو گوتو سره پېچل،
سترگې یې مړې ورواړولې.

"هو ټول ښه دي".

محیب چې د جای اخري پیاله کښېنوه، ولاړ شو، د جرابي یې
کښلې.

”للا! زہ یواری خم، یو خہ کار می دی، بہر تہ ژر راحم“
شکیلہ تردہ لہ مخہ ووتہ.

محبیب چہ لہ کورہ ووتو، پہ کوخہ کپ روان وو چہ شکیلہ بہ
ولیدہ پہ خپلہ دروازہ کپ ولاڑہ وہ، لہ ہغہ خوا چہ محیب بہر تہ
کور تہ را رہی وو، شکیلہ لا پہ دروازہ کپ ولاڑہ وہ، محیب تہ بہ
کتل.

محبیب شکی شو چہ ددوی تر کور را تہر شو، شاتہ بہ وکتل،
شکیلہ لا پہ دہ پسی کتل،
د محیب تبیت سرہ گد وڈ شو.

تولہ شپہ بہ پر دہ سوچ کاوؤ چہ ”د دہ نجلی، خہ مقصد دی، پہ
دروازہ کپ ولاڑہ وی؟“

خیر سہار کہ ولاڑہ وہ پونستہ بہ خینی کوی، سہار چہ محیب را
ووتو، پہ کوخہ کپ روان وو، ددوی تر کورہ بہ و دروازہ تہ کتل،
شکیلہ نہ وہ ہنکارہ.

لہ خان سرہ بہ وویل، ”نہ بہ ویلی دی چہ پہ خان کپ وینی، ہغہ
پہ جہان کپ وینی“ پہ دہ سوچ کپ ددوی تر کور تہر شوی وو چہ
شاتہ بہ وکتل، شکیلہ ولاڑہ وہ، بہر تہ را غیرگ شو،
شکیلہ چہ دی ولیدو، دروازہ بہ بندہ کرہ، ماخوستن بہ یوہ او
بلہ خواتہ وکتل چہ شوک نہ وو، زرینہ تہ بہ وویل ”سبا شکیلہ را
وغواڑہ، زما پہ کار دہ“

زرینہ واڑہ وخنڈل ”سمہ دہ ورورہ!“
پہ دا بلہ غرمہ چہ محیب لہ ہنارہ راغلی، شکیلہ راغلی وہ،
پہ گونجہ تندی او برگو سترگو بہ شکیلہ تہ کتل.

تہ شرم نہ لری چہ پٺہ دروازہ کھی ولاړه بیټه.
شکیلہ چہ لہ خولې سره بیټه د پروني خاک نیولی وو، واره واره بیټه
خندل صاحبہ! د دې کوڅې ټولې بنڅې پٺہ دروازہ کھی دربرې، یوه
زہ خونہ یم.

محبیب چہ سر کنبسته څړولی وو، را پورته بیټه کړو، پٺہ قهر بیټه ور
وکتل "منم چہ دربرې، خو ته باید داسي ونکړې.

زہ چہ کور ته راکم، تا پٺہ دروازہ کھی نہ ووينم، که مې وليدې بيا به
دي وخیر ته سترگې وڅېږي."

شکیلہ چہ مخ بیټه د زرینې پٺہ خوا وو "سمه ده صاحبہ! چہ تہ
راتلې بيا وما ته حال راکوه."

محبیب چہ په خونہ دننه کېدو "هوزہ ستاد پلار مزدور یم."

شکیلہ ولاړه شوه، کټ، کټ و بیټه خندل، د دې پٺہ لهجه بیټه وویل.
"یوه به کوي."

ده چہ پٺہ خونہ کھی خپلې کنبلې، سترگې بیټه هغه بالنست کھی وې
چہ دېوال ته پروت وو. له هغه ځایه بیټه وویل "زرینې! دا شکیلہ
پوه کړه، زہ دا نمک حرامې نہ کوم، که یوچا ولیدو څه به وای. تہ
خبره بیټه چہ زہ د دې کوڅې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې
ځایه را ورسولم، د دې کوڅې خلکو، نن زہ داسي نمک حرامې
څنگه وکړم؟"

زرینې چہ کړکۍ سره پوري وهله "سمه ده وروره! زہ به بیټه پر ه
کړم."

پٺہ دې بله ورځ اقبال بابو راغلی، پٺہ خونہ کھی پر کټ داسې ناست
وو چہ دواړه پښې بیټه لاندي څړېدې، بختیالی ته بیټه وویل "د

شکيلي غوڻستنه ده ڇي زه محيب سره واده کول غواړم، ته خبره يې
زما دغه يوه لور ده او اختيار مې هم ور کړی دی ڇي دې گوته
پرکښېښوه، بس موږ يې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی.

بختيالی ڇي پر کټ بالنسټ ورته ږدلی "سمه ده وروره، موږ به
صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، يو شاه جي دی له
هغه سره به ووينو." مانښام ڇي خاخان او محيب راغلو، بختيالی د
اقبال بابو کيسه ورته وکړه.

د محيب د ښيښې له اوبو ډک گلاس په لاس کې وو. په اوبوکې
يې کتل ڇي ويې خنډل "موري! زه به شرم نه لرم، ڇي لالا به يې واده
ناست وي، زه به واده کوم."

خاخان ڇي د ده وټکو سپينو، ورو غاښونو ته کتل "نه وروره! دې
ته به نه گورو ڇي ستا واده شته او زما واده نشته.

دې ته به گورو ڇي زموږ گټه په څه کې ده، دا ښځه ڇي موږ
غوښتای، په سوالو مو نه شوه پيدا کولای، نن سړی کور ته درته
راغلی دی، په سوالونو يې درکوي.

يو خو ته او دا په خبره سره پوهېږی بل به دي هغه د سکول کار په
جوړ شي.

زه خو هسې هم د ښار ښځه نه کوم، په ما مه پرېشانه کېږه.
زه ڇي بيا کلې ته لاړشم، په هغه خپلو اوښپنو او شپنو کې به يوه
پيدا کړم.

محيب که هر څومره ځان دلې دورې کړو، خو بختيالی او خاخان تر
خپله خبر نه تېرېدو.

خو ورڃي ڀس اقبال بابو بيا راغلی، يو ڀنڊو ڪتاب ٻي ڀي هم پڻ لاس کي وو۔

له خپلي سره پر کالي کڻهنستو.

”بختيالی! ڇنگه شو خوري صلاح مو وکړه!“

بختيالی ”هو وروره! ماڻنام چي ځاځان راشي، زه او ځاځان به کور ته درشو.“

اقبال چي د ولاړيدو هڅه ڪوله ”خوبه مه ڏه، زه به انتظار ڪوم. ښه ڏي سره و به ڀڃڀڙو، تاسو به هم يو څوڪ لري، زه به ٻي ڀي هم لرم.“

بختيالی چي دلته يوار ي بيا د سوچونو له دنيا را ووته. داسي ٻي محسوسه ڪړه. لکه له خوبه چي را وينه شي، له ځان سره ٻي دا غاڙه وکړه۔

خپل د وخورم خپل له څه دي

خپل د نورو پنه نامه دي

ماڻنام چي ځاځان راغلی، بختيالی او ځاځان د اقبال بابو کور ته

ورغلو، ورځ او وخت ٻي سره وٽا ڪلو۔

دغه رنگه د بختيالی پڻ ڙوند ڪي. د ښادي اوله ورځ راغله، چي دا

له خوشالي پڻ ڏي نه پوهيده، چي زه څه وکړم څه نه!۔

محیب پڻه خپل دو تر کي ناست وو چي خپل افيسر
وغوښتو، ورغلی.

"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو، اوس بي د
پخېدو ار ډر شوی دی. پر لس تاريخه سيکريټري راخي،
گوري بي."

ته هغه استاده ته حال ورکړه چې پڻه هغه ورځ حاضره وي او
يا بي ماشومان صفا وي.

محیب وويل "سمه ده سر! بي غمه شه" راووتو.
يو ليک بي وليکلو. د خپل نائب قاصد پڻه لاس بي ورکړو،
چي دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بي دوی پڻه
خپله رسوي.

دی پڻه خپله سهار له ډرائیوره سره پڻه موټر کي سپور شو.
کلي ته ورغلی.

د کلي خلگ بي پوه کړو چي "زه پر لس تاريخه افيسر
راولم. تاسو دا ورته وواياست. چي دا ځای را پوخ کړه."
نور ما او کار سره پرېږدی.

ملکداد چي سترگي بي دده پڻه څه ه کي وې. د يو شناخته
گمان بي پر کېدو.

"صاحبه! که بي چيري ماشومان طلب کړو؟"

محیب چي سترگي بي د سکول د سرای په نږېدلي، کنډو،
کنډو دېوال کې وي "هغه زه پوه شوم او کار."
په هغه ورځ دينک کاکا هم په خلگو کې موجوده وو، دی بي
ويېژندلی.

محیب مخ وړ واراوو "کاکا ته هم د دې کلي بي؟"
دينک چي په برېتو کې بي خندل "هو، ولي؟"
محیب د سترگو له اشارې سره سم.
"بل وخت هم زه راغلی يم، ته مې نه بي ليدلی."
دينک: "هو زمانن اوله ده چي درته راغلی يم."
محیب: کاکا "بيا خونو ملامت بي."
دينک: "هو ملامت يم."

محیب چي مخ د ملکداد په لور وړ واراوو "چي ملامت بي
بيا پر لس تاريخه د شلو کسانو ډوډی وکړه."
دينک چي ده ور څېرمه لاس ونيوو، په وره خندا کې بي
وويل.

"عجبه ده، ډوډی په ما کوي، روپی، مولوي صاحب او
ملکداد ته ورکوي؟"

محیب چي بي لاس په لاس کې ټينگ کړو "کاکا عجبه خبره
کوي، مشرد ميريانو هم وي."
دينک چي بي لاس له لاسه کښو "سمه ده تر يوه سېرلي به
تېر شم."

محیب کاکا کور دي ودان.

یوہ، یوہ تہ بیہ د رخصت لاس پٺ لاس کٺی ور کاوو، چٺی
محیب رخصت شوو.

دینک کور تہ راغلی.

"بئخی! عجبہ بٺہ درتہ وکرم، شاوخوا بیہ وکتل څوک نٺوو،
تہ خبرہ بیہ د سکول افسر څوک دی؟"

بئخہ چٺی لہ گوڊی بیہ اوبٺہ را اخیستی تہ سپرہ زٺہ څٺہ پٺہ
خبرہ یم."

دینک چٺی بیہ اوبٺہ لہ لاسہ وراخیستی "افسر محیب
نومیڙی، د بختیالی زوی دی."

بئخہ چٺی د دٺہ د لاس لوبنی تہ انتظار وہ "دا څٺہ وای، د
ملکداد پر کور خو خاوری نٺو راپری؟"

دینک چٺی بٺر تہ لوبنی ور کاوو.

"بئخی! پٺہ نیت بٺہ بیہ خدای خبر وی، اوس خو پر لس
تاریخہ راخی، د شلو کسانو ڊوڊی بٺہ ورتہ کوو."

بئخہ چٺی روانہ وہ، نوک بیہ و نیوو "خود بیہ ورتہ کوو،
ڊوڊی د دٺہ تر سر جارده.

سپرہ اتہ بیہ بٺہ پٺرٺی، د بختیالی زوی دی کہ بٺی؟"

دینک چٺی د دٺی و لاس تہ کتل، پٺہ لوبنی کٺی پاتہ اوبٺہ بیہ

تویولپ "نٺہ زٺہ بیہ بٺہ پٺرٺم، د بختیالی زوی دی، بٺی بیہ

نٺہ دی، محیب نومیڙی."

پر نٺہ تاریخہ شکیلہ او اقبال صاحب را ورسپدو.

محیب چٺی د سرای پٺہ دروازہ کٺی ودریدو.

"اقبال صاحب ازه که خیر وو، سهار وختی له ماشومانوسره
راخم بیابنه سکول ته که خیر وو خو".

اقبال صاحب چې دننه په دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه،
شکیله خو څه ناولده ننه ده".

محیب چې ده تلو هڅه یې کوله.

"نه نه زه یو ځای میللمه یم".

سهار وختی محیب راغلی، خو ورې نجونه او ماشومان یې
په موټر کې کښېنولي وو، دوی یې هم را واخیستو، د
سکول په لور روان شو.

چې کلې ته ورسېدو، د دینک کاکا کور ته ورغلو، هغه یې
بنه خدمت وکړو.

دا یوه حرکت د دینک خوند نه ور کاوؤ، چې وده به یې
وکتل، په برېښو کې به یې وخنډل.

اخیر یې دینک کاکا ته هغه بسکت ور کول، چې له ځانه
سره یې راوړي وو، د افسر د پاره. هغه یې ور کول پوه یې
کړو.

افسر ډېر ناوخته شو چې دوی ډوډۍ وخوره. اوس یې د
روانېدو تیارې کوله. د هلکانو نارې شوې "هغه دی بل
موټر راغلی، هغه دی بل موټر راغلی" چې موټر رارسېدو،
دوی د سکول له مخه سره ټول ولاړ وو.

یو درخواست یې د ملکداد په لاس ور کړی و. او بل د
شکیلې.

موټر ودرېدی هغه افسر و. راکښته شو.

محبیب چي ور مخته شو.

صاحبہ! ڊپر ناوخته شوې، بېخي ڊپر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړي، مور هم در روانېدو.

افيسر چي گهري، ته وکتل.

اوف! دا خو درې بجې دي، په تاسو خو مې ډېره شپيانه وکړه.

محبیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چي بل کړي سگرېټ يې په خوله کې وو، اور لگيت

يې د پتلانۍ جېب ته کړي، سکول ته روان شو، دورې يې د

ملکداد او شکیلي در خواستونه ور کړو.

له هغې خوا چي راغلو، افيسر په ولاړې له موټره سره، يو

پياله چای وڅښلې، روان شو.

محبیب راغلو د ډينک کاکا په کور کې يې، ښې په تسلي

چای وڅښلې.

بيا يې هغه له ښاره راوستي ماشومان په موټر کې

واخيستل، او خپلو خپلو کورنو ته يو وړول،

دی په خپل دفتر ځينې کوز شو. په هغه شپه، شپه يې

ډرائيور له اقبال صاحب او شکیلي سره ولېږلې، کور ته يې

ورسولو.

محیب پٺه کلي کي د سکول پٺه بهانه سراي شروع کري .
 که څه هم سراي کچه وو . خو نقشه يي داسي وه چې کليوال ټول
 ورته حيران وو .
 اوس به محیب يوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو . يو ورځ خپل
 افيسر ور وغوښت .
 "محیبه ! ستا هغه کلي ته بهخي تله را تله ډېر شول . له هغي
 استادې سره خو دي خبره نه شوه اوږده ؟"
 محیب چې د ده ومخته پر چوکی ناست وو . واره يي وخنډل
 "سر ! هم داسي يې وگڼه ."
 افيسر چې پر کاغذ يو څه ليکل .
 "محیبه ! خيال کوه داسي نه وي پښتون وطن دی"
 محیب چې نظريي د افيسر پٺه نري گوتو کي وو "نه نه صاحبه !
 داسي نه ده . هغه استاده ماغوښتي ده . که مې څه هم را واده کړي
 نه ده . سر ! زه به نن ټوله کيسه صفا . صفا درته وکړم چې زه دا
 سکول څه ډول جلوم او څه مقصد مې دی ؟"
 افيسر ته يې ټوله کيسه وکړه
 افيسر چې قلم يي پر کاغذ برسېره پر پښودی . پٺه چوکی کي
 وغځېدو "ښه ښه بس .
 محیبه ! له نننه پس ته له دي کلي بند يي . ستا پر ځای به زه دا
 ډيوټي کوم ."

محیب چي سر کڻسته څرولي وو، خپل شونډ يې په غاښو کې نيولی وو، له ځانه ورک غوندي ښکاريډو، بېرته يې سر را پورته کړو.

"نه سر! وتاته زحمت نه در کوم، زه ور سره پوهېږم."

افيسر چي په چوکۍ کې راجگ شو، خپل قلم يې بېرته ور واخيستو.

"نه نه سر خلاص کړه، که چيري نه مني، نو ورځم هغو خلکو ته دا کيسه صفا، صفا کوم."

محیب چي سترگي يې بېرته له افسره را واپولې.

"نه نه سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې به سره شي، دامې د مور ارمان دی."

افيسر چي خپل ليکل شروع کړو.

"بس ته سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل واده به وکړې، زه پوه شوم او هغه کار."

محیب چي ولاړېدو.

"سر! څنگه چې ستاسو خوښه وي."

له افسر يې رخصت واخيستو، ښار ته را ووتو، په بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، بېخي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلې وو، کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو

ده هم لاس و مينځل، ځاځان خندل.

"هلکه محیبه! شکيله درغلي وه، خو يو څو شې به دي په کولې،

تا بېرته په هغه ورځ را ولېږله."

دی خاموشه ناست وو.

د بختیالی چې جوړه گوله په لاس کې وه. خولې ته یې وپلله. لاس یې تم کړو.

"محیبه زویه! څنگه دي کړو سکول؟"

محیبه چې د مور په لاس کې گولې ته کتل "مورې! ما خود سکول په بهانه په کلې کې سرای شروع کړو."

بختیالی چې گوله یې په خوله کې وه.

"زویه! دا کار به دي بې صلاح نه شروع کاوؤ."

محیبه چې له ډوډۍ سوځلي ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی."

بختیالی چې بله گوله تر مخ پر اته غاب ته وروړه.

"زویه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟"

محیبه چې ډوډۍ بس کړې وه.

"مورې! خپل افسر."

نورو ډوډۍ خوړه. ده ټوله کیسه ورته وکړه.

بختیالی چې سترگې یې په غابونو کې وې. زرینې سره یو ځای کول.

"زویه! ښه شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څه شو چې نه راځي."

اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وايي "زه تیار یم. زغ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د واده تاریخ موندی معلوم

کړی.

محیبه چې دسترخوان ټول شو. ځاځان ته ورو ولاړ شو

محیب: "لالا! استری مہ شی".

له هغه وروسته یې له مور او زرينې سره روغېر وکړو.

بختیالی: "خاخانه زويه! اوس له محیبه سره د اقبال صاحب پر خبره وروغېره".

محیب چې بیرته کښېنستو.

"مورې! دا خو ستا او دلالا کار دی، ورځ به مو ورسره ټاکله".

بختیالی چې سترگې یې په زرينه کې وې، سره نغښتي دسترخوان یې په لاس کې نیولی وو، د خبرې د ختمیدو په انتظار کې وه.

"زويه! کار خود زما او دلالادی، مور دا هڅه په دې وکړه چې داسې نه وي، دده ضروري کارونه وي، مور دلته د واده تاریخ معلوم کړو".

مانښام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محیب راغلی دی، په سهار

یې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.

بختیالی سر مینځلی وو، تر مخ یې هینداره، تېل او ږمنځ پراته

وو چې دی یې نوک نیولی ولیدو، ژر، ژر یې پرونی پر سر کړو

"راځه راځه خدای دې راوله".

اقبال صاحب چې خپلې کښلې.

"بختیالی! خاخان او محیب چېرې دي؟"

بختیالی چې هینداره، ږمنځ او تېل سره ټولول

ته کښېنه، رابۀ شی".

خاخان هم له خونې راووتو، دروغېر پر وخت چې دده ولاړېدو

هڅه کوله، خاخان ورته کښېنستو.

له روغبره وروسته، خاخان هم بل بالنبت ته څنگ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل د کار خبرې به کوو، زه
روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.

وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څه تازیله ده چې هره ورځ
راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.

وروره! د نجلی شیان نیم دباندي په برامده کې پراته دي، نیم په
خونه کې، ته خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سړای دی، دوې خونې
پکښې دي،

په یوه کې د نجلی شیان پراته دي، په هغه بله کې موږ گزاره
کوو.

خاخان چای اچولې، سترگې یې په پیاله کې وې.

"په کومه ورځ چې ته تیار یې، موږ تیار یو."

ده پیاله وځان ته نژدې کوله چې په ژرغونې انداز یې وویل "را
روان اتوار".

خاخان چې پر خپله بیره لاس تېراوو.

"سمه ده، ته به هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".

اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدوسره سم ولاړ شو د خدای په
امان.

خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.

"په مخه دي ښه".

بختیالی چې د خاخان له څنگه سره ناسته وه زوی دي ومړه

اولاده چې اقبال صاحب نن لا ژرغونې وو.

او بالاخیر ہفہ اتوار ہم راغلی چہ اقبال صاحب او بنخی ژرل،
خاخان او بختیالی لاسونہ سرہ کړي وو، یوہم لہ خوشالی پټ
خپلو جامو کپ نټہ خاییدلو، د کوخې بنخی یې لہ کورہ وتې او پټ
کور ننوتې۔

مانبام د کوخې د ټولو خلگو ډوډی د دوی پټہ کور کپ وه۔

د وادہ دوپ میاشتی پس، محیب خیل دیوتی تہ لاپ۔
 دوری بی لہ خیل افسر سرہ ولیدل، خیل حال بی ور کرو۔
 "سراتہ اوس خیل حال راکرہ، خنگہ بی زما لہ قریبانوسرہ،
 پۂ ژبہ پوہپرې او کار پر خۂ حال دی، تر کومہ خایہ رسبدلی
 دی؟"

افیسر چپ پۂ برتونو کپ خندل، ددہ پر مخ بی دوو، ورو
 تازہ تپونو تہ کتل۔

"محیبہ! کار دہر بنۂ روان دی، قریبان دی ہم نور بنۂ دی، یو
 پہ دینک می سر نہ خلاصیپرې چپ خنگہ سپی دی؟، خیر
 زیاتہ کار سر تہ رسبدلی دی، یوہ میاشت کہ بی لاوغونستہ۔
 دا یوہ سپی خہ ستری کری میم، لکہ هغه نجار دہرې روپی بی
 پاتہ دی، لہ ماسرہ وې نۂ چپ ور کولې می۔
 زما کوربۂ وتاتہ نۂ وی معلوم، شپہتہ تنۂ دی، د مزدوری
 بی یوزۂ میم۔

زموږ کورونہ خو بنۂ در معلوم دی چپ گتې بی یو، ختې بی
 سل۔"

محیب چپ جہب تہ لاس کرو، درو پو بنچې بی راکنې
 "سراغم بی مہ کوه، روپی می راورې دی، ہم ستا کار پۂ
 کھری ہم زما۔"

محیب چي له چوکی ورولاړ شو، صاحب ته یې روپی ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلې دی. هغه د سکول بیلډنگ څنگه شو؟"

افیسر روپی گڼلې.

"محیبه! هغه کار تېکدار اخیستی دی، تېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نه شروع کوي چې ته پۀ کډه نه یې ورغلی؟"

محیب چې افسر ته ورکړې هغه بقیه روپی یې و جیب ته کولې.

"سر! بیا خودي ډېر بنه کړي دي؟"

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخه. "محیبه! پۀ دې کې خپله حاضري ولگوه او ورشه خپله تنخوا واخه، کور ته لاړ شه، زۀ پوه شوم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځي د کلې ماحول څۀ بنه نه بنکاري، دینک سپک، سپک کېږي داسې نه وي، کلیوال ټول پۀ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلوله مخه، یو چل جوړ نه کړي."

نن څویم تاریخ دی؟"

محیب چې خپله حاضري یې لگوله "افیسر! نن دریم دی."

افیسر چې بېرته د دۀ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! ارا روان یوه تاریخ ته به که خیر وو، کار مکمل وي.

که څۀ پاته وو بیا به یې وکړو.

ته به پر یوه تاریخ کډه راوولې، زۀ به دورې درته ولاړ یم."

محبیب چې ور مخته شو.

صاحبہ! ډېر ناوخته شوې، بېخي ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړې، موږ هم در روانېدو.

افيسر چې گهړې ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي، په تاسو خو مې ډېره شپيانه وکړه."

محبیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړې سگرېټ يې په خوله کې وو، اور لگیت

يې د پتلانۍ جېب ته کړې، سکول ته روان شو، دورې يې د

ملکداد او شکیلي در خواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افيسر په ولاړې له موټره سره، يو

پياله چای وڅښلې، روان شو.

محبیب راغلو د ډينک کاکا په کور کې يې، ښې په تسلي

چای وڅښلې.

بيا يې هغه له ښاره راوستي ماشومان په موټر کې

واخيستل، او خپلو خپلو کورنو ته يو وړول،

دی په خپل دفتر ځينې کوز شو. په هغه شپه، شپه يې

ډرائيور له اقبال صاحب او شکیلي سره ولېږلې، کور ته يې

ورسولو.

محیب چي شڪيلي ته د اوبو اشاره کوله.
 "یوه بلا يې نه وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي."
 محیب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ.
 یوگړی وروسته شکیله هم ورغله، د پلنگ پرزی
 کنبښته، د محیب یو لاس یې په لاس کې ټینګ ونيوو.
 "ستا څه خیال دی، شڪيلي چي دومره سپین سترگي کولای
 شوه، اوس به له تاسره په هغه کلي کې د ژوند شپې او ورځې
 نه کړي تيري."
 په دې بل ماښام چي اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه
 جي يې تر لاس نيولی راوستو.
 ډوډی راغله، وخورله شوه.
 له ډوډی وروسته، شني چای راغلي
 محیب، شاه جي ته د چای پیاله ورپورته کوله.
 خاڅان چي خبره يې په دې ډول یاده کړه.
 "شاه صاحب! زموږ ټوله کورنۍ څه، زموږ لمسپان او
 کړوسپان به ستا احسان منو، موږ خدای تر دې ځایه را
 ورسولو، تارا ورسولو.
 ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړه، چا چي
 و موږ ته يې پر زړونو داغونه را بيښي وو، په کوتلو زړونو مو
 د ژوند د تېرېدلو لار، تارا نيولې وه، پر هغه لاره خو موږ نه
 دی تر دې ځایه سفر را وکړو."

شاه جي چي پٽ ڀڄي پيا له ڀڄي لاس پياله نيولي وه "خاخانه استا ده خبري پٽ مقصد نه شوم پوه؟"

خاخان چي د مور له لوره سترگي د ده پٽ خوا واپولي.
"شاه صاحب! ته نه بي ملامت، وماته خبري درک نه راکاوڙ
چي له کومه خايه يي شروع ڪرم، موڊ اراده ڪري ده، خپل
کلي ته پٽ ڪله ڄو."

شاه جي چي د خپل سر پر تڪو سپينو وڀستانو لاس تهر اوو.
"خاخانه! ادا زما فرض وو، ما خپل فرض پوره ڪري دي، له
تاسو سره مو يو احسان هم نه دي ڪري."

خاخان چي خپله پياله بي ڊڪوله.
"شاه صاحب! ته ڪه يي احسان نه بولي، موڊ يي احسان
گهو، نور بدل خو يي موڊ نه شو در ڪولاي، دارشته به تر
مرگه در سره پالو."

له دي وروسته يي شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت ڪرو،
شاه صاحب محيب تر لاس نيولي ڪور ته بوتلو.
پاته ورڃي يي خپل ڪارونه سره سم ڪرو.

د هغه تاريخ پٽ ورڃي يي يوه لاري او يو موٽر ونيو، ماڻنام
له يي ڊڪوڇي ڊٽولو، خلگو ڊوڊي وڪره چي نه شيعه، نه
عسائي او نه هندو پاته شوو.

له ڊوڊي وروسته يي لاري ته ڪور ورو اچاوو.
له ٽولو سره يي خدای پٽ امانی وڪرو.

شاه جي، جيئنه، اقبال او د اقبال نسخہ د نسخو وموتير ته ولاړ
وو.

د خدای پټه امانی پر وخت، د درو سره کورنیو او بنسکې
خڅېدې.

شپه یې پټه لاره وو، بله، ورځ تر ما پېښینه.

چې کلي ته ور بنسکاره شو، افسر او دینک د محیب د سرای
څنگ ته ناست وو چې لاری او موتير یې پټه نظر شو.
افسر چې موتير او لاری ولیدو.

"دینک اکا! دا ده د محیب کډه هم راغله."

دینک چې د افسر پټه لور هېران، هېران کتل.
تا اول ولي نټه ويل.

افسر د ده تندی ته کتل، واره واره یې خندل "ولي؟
زه څه لېونی درته بنسکاردم؟"

دینک: صاحبه زه هم لیونی نه وم، په هر څه پوهېدم، خو په
څله مي لاس نیولي وو،

دینک نا کراره شو، په ځفاسته لارو، خپله بنسڅه او ماشومان
یې خبر کړو.

له هغې خوا د ماشومانو نارې شوې.

"د بختيالی ترورۍ کډه راغله، د بختيالی ترورۍ کډه
راغله."

ماشومانو بختيالی څه پېژندله، د پلار له خولې یې
اورېدلي وو.

دوی پئے سرای کئی خپل کور سره سماوو، ما بنام تیاره
کلیوالو ډوډی ورته راوړه.

په هغو کئی یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې په یاده
وه.

د کورتو وړه ډوډی یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو
ډک وو.

دوی چې ډوډی وخوره، وروسته بیا د کور په سمېدو اخته
شو، ناوخته ویده شو.

سهار چې راووتو، په کلي کې اوازه وه، ملکداد براهه د شپې
بار شوی دی.....

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**